

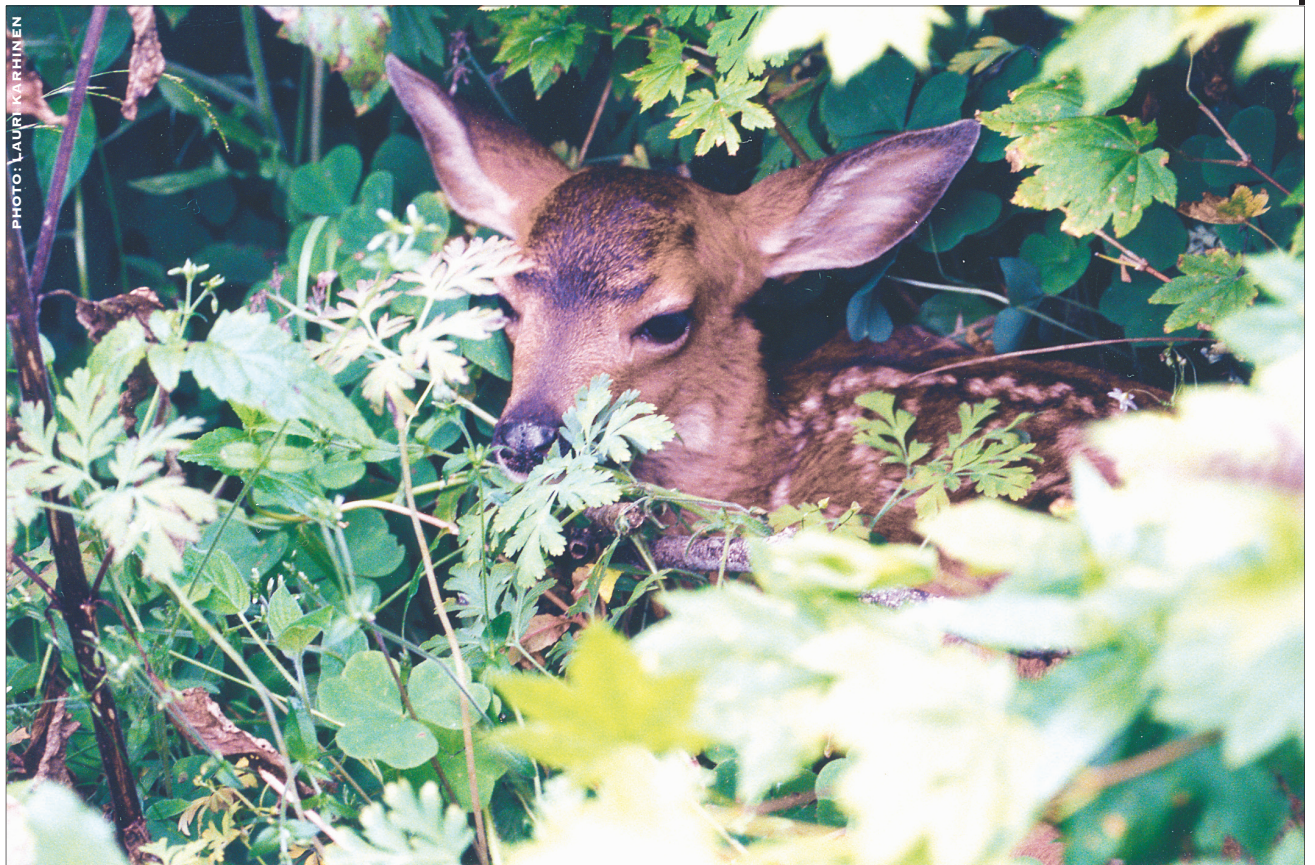
Todistaja

Kesä/heinäkuu • June/July 2006 No. 6 Volume 81

\$3.00 (GST INCL.)
3,00 EURO

**Sanan
Suurjuhlat
Vancouver BC
03.-06.08.2006**

Isän esimerkki puhuu	2
Kättä yhteisen työn merkiksi	3
Joskus Jumala yllättää	3
Ne Mikkelin ajat	4
Hetki tavallista elämää	5
Kun lähimmäinen ei enää ole kaukana	5
Intian matka	6
Lampaat pois vieraalta maalta	7
Siunattu viisikymmen-luku	8
Jumalan lempilapsi	8
Elämän päiviä	9
Työpäivä Taiwanissa	10
Commonwealth Competitor to Kingdom Ambassador	12

Vancouverin lähetti muureja murtamassa

TEKSTI
LAURI KARHINEN

1974 Vancouverin helluntaiserakunta lähetti Hannu

Haukan Suomeen tekemään nuorisotyötä Turun ympäristössä ja

oppimaan lisää suomen kieltä. Tuosta matkasta kehittyi tapahtumien sarja, jota kutsuttiin 90-luvulla; "vuosisadan ihme".

Hannun tie johti Neuvostoliiton evankelistaksi. Ensin työ oli "kylä-tasolla" mutta sitten avautui eetteri. Ovet siellä olivat alkuun vahvasti lukitut, mutta koska työnäky oli Herran antama, raudanlujat ovet murtuivat. Tämä tapahtui meille ihmisille uskomattomalla tavalla ja vauhdilla. Vuosisadan ihme on selitettävissä vain yliluonnollisena Jumalan tekona. Jumalan kutsumana ja kouluttamana Hannu on saanut kokea mitä tapahtuu kun Herra käy edellä. Kylähän ihmisetkin ovat Hannua kouluttaneet ja myös työkenttä. Tämänkin koulutus on vain saanut syventää työnäkyä.

Kysyin Hannulta, että mikä on ollut kohokohta työssäsi näinä vuosina. Sain nöyrän miehen vastauksen: "Aina kun yksi sielu pelastuu, se on kohokohta."

Tänä vuonna tulee 30 vuotta täyteen Hannun ja puolisonsa Lauran työrupeamasta entisen Neuvostoliiton alueilla. Nyt työ on huomattavasti laajentunut itään ja etelään.

Mielenkiintoisessa haastattelussa sain paljon tuoretta informaatiota tämän päivän haasteista työn yhä laajentuessa. Tässä artikkelissa on yksi yllättävä käänne Venäjän ortodoksi-kirkon suhtautumisesta Hannun johtamaan työhön siellä.

Presidetti Putin auttamassa evankelioimista?

Viime vuosina Venäjän ortodoksi-kirkko on voimakkaasti vastustanut evankelisten kirkkojen työtä. 2005 toukokuussa Arkangelin kaupunkimission aikana ortodoksi-kirkko vastusti sitä niin voimakkaasti, että Skandinavian lehdet kirjoittelivat tapahtumasta. Asia meni Kremlin tietoon ja presidentti Putin antoi ortodoksi-kirkon johdon tietää, että tämä ei saa toistua. Täydellisenä yllätyksenä Hannu Haukka sai kutsun huhtikuussa 2006 mennä tapaamaan metropoliitta Sergiä, ortodoksi-kirkon yhtä korkeaa johtajaa. Metropoliitta Sergi vakuutti, että hänen kirkkonsa haluaa olla myönteisessä yhteistyössä kaupunkimissioissa.

Hannu Haukka

JATKUU SIVULLA 9

Todistaja

Isien Helluntai

Tänä vuotena helluntai ja isien päivä ovat samassa kuussa. Hyvä näin, sillä isät tarvitsevat oikein alkuperäisen helluntain, sellaisen kuin Jerusalemin ensimmäinen helluntai oli. Äidit eivät jää ilman, sillä useimmiten helluntai sattuu toukokuulle, äideille omistettuun kuuuhun. Saakoon tämä kertoa meille, että helluntai kuuluu kaikille. Jumalan Sana korostaa ihanaa totuutta; lupaus Pyhästä Hengestä kuuluu kaikille. "Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu."

Pyhä Henki on voiman, rohkeuden ja rakkauden antaja. "Saa rohkeaksi pelkuri, vahvistuu heikkokin", toteaa lauluntekijä. Näin tapahtui myös Pietarille, Jeesuksen opetuslapselle. Helluntaina entisestä kieltäjästä tuli rohkein ja innokkain julistaja. Helluntain jälkeen Pietari ei pelännyt ottaa kantaa asioihin vaikka joutui yksinkin seisomaan enemmistön edessä. Vastustavat voimat eivät voineet tukahduttaa apostolien toimintaa sillä "Puolustaja" oli saapunut. Todellisuudessa Pyhällä Hengellä täyttynyt uskova liikkuu aina tämän puolustajan kanssa. Joh. 14:16.

Jumalalla on varaa käyttää työssään itsessään voimattomia ihmisiä sillä Pyhä Henki yhdistää heidät yliluonnollisen voiman lähteeseen. On melkein pä huvittavaa katsellessa millainen ihminen oli 100 vuotta sitten tapahtuneen Azusakadun Hengen vuodatuksen välikapteleena. Miehen nimi on William Seymour. Hän oli Amerikan musta. Neekerit siihen maailman aikaan, ja paljon myöhemminkin, olivat vähemmän kuin toisen luokan kansalaisia Yhdysvalloissa. Häneltä puuttui koulutus ja oikeastaan kaikki ne edellytykset, joita me ihmisinä asetamme esim. sananjulistajalle. Hänen sukunimensä kertoo meille salaisuuden, Jumalan salaisuuden. Lausuttuna Seymour kuuluu - see more. (näkee enemmän) William Seymour oli yksisilmäinen, joku voisi sanoa, puolisokea. Kuitenkin hän näki "enemmän" kuin monet aikalaisensa, hyväosaiset. Hän näki tuhat kertaa paremmin kuin hänen pilkkaajansa. Pyhä Henki vie meidät katselemaan maailman kaikkeuden Luojan mahdollisuuksia.

Pyhä Henki on rakkauden henki. Jeesus ilmoitti opetuslapsilleen, että maailma tunnistaa uskovat heidän keskinäisestä rakkaudestaan. Tämä asettaa meidät vakavalle paikalle; näkeekö maailma minussa ja seurakunnassani tämän tunnusmerkin? Olen kokenut toistuvasti kuinka Pyhän Hengen virvoittaessa uskovat tulevat niin rakkaiksi. Silloin on helppo antaa anteeksi, silloin joutuu myös pyytämään anteeksi toisilta. Pyhän Hengen virta on rakkauden virta. Sen virran rannalla viihtyvät hedelmäpuut, jotka antavat satonsa ajallaan. Derrick Brown, englantilainen saarnamies, antoi hiljattain hätkähdyttävän lausunnon aikamme seurakuntien menettelystä evankelioimisessa. Näin hän julisti: "Seurakunta on yrittänyt kaikkia muita menetelmiä ja ohjelmia herätyksen aikaansaamiseksi, mutta ei todistusta siitä rakkaudesta, josta maailma tuntisi meidät uskoviksi."

Isät, vastuunkantajina niin seurakunnassa kuin perheitemme keskellä, olkoon tämä haasteena meille antautuaksemme kaikessa Pyhän Hengen johtoon, niin että olisimme käyttökelpoisia astioita Herramme kädessä.

LAURI KARHINEN

Isän esimerkki puhuu

Hengen mies

Isällä oli ollut pitkään haave rakentaa omakotitalo. Unelma alkoi toteutua, kun tuttu perheemme ystävä ilmoitti olevansa halukas myymään maapalan. Tontti oli tavallinen peltotilkku, mutta siihen kuului rantaosuus, mikä teki tontista arvokkaamman. Kun kaupat oli tehty käynnistyi rakennustyöt.

Isä oli ammatiltaan pastori ja se kai aiheutti naapurissa närkästystä. Naapuri syytti ystäväämme, että tämä oli heiltä kysymättä tehnyt kaupat ja vaati häntä purkamaan kaupan. Jos ei muuta niin ainakin isäni pitäisi luopua rantaosiuudesta. Naapuri teki valituksen ensin lääninhallitukseen ja sieltä kieltävän vastauksen saatuaan aina korkeimpaan oikeuteen asti, mistä tuli myös kieltävä vastaus.

Isäni valvoi unettomia öitä. Rakentaminen oli innostavaa, mutta tilanteesta kehittynyt kädenvään- tö rasitti isää suunnattomasti. Eräänä iltana isä alkoi varovasti kertoa perheelle, kuinka hän oli miettinyt pitkään, mitä tulisi tehdä rantaosuuden kanssa ja oli tullut siihen tulokseen, että hengellisen työn tekijänä hän halusi välttää ristiriidan ja luopuisi rantaosuudestaan.

Me lapset olimme todella pettyneitä. Olisihan ollut kiva juosta omaan rantaan uimaan kuumina kesäpäivinä. Mutta isä oli tehnyt päätöksensä ja meidän oli siihen tyydyttävä. Tuli uusi maanjakotilaisuus, jossa uskomaton maanmittausinsinööri suoritti uuden jaon. Isälle annettiin rantaosuuden verran lisää peltomaata. Kun jako oli suoritettu, piti maanmittausinsinööri puheen. "Pastori Huttunen. Te olette tänä päivänä vapaaehtoisesti luopuneet teille kuuluneesta rantaosuudesta, osasta, jota ei mikään tämän maan laki olisi voinut teiltä vaatia pois. Minun täytyy sanoa, että te sovitte erinomaisesti hengen mieheksi!" Taisteleva naapuri rykäisi puheen päälle pari kertaa vaivautuneena.

Poikakerho

Asuimme kirkon yhteydessä olevassa pastorin asunnossa. Veljeni tuli kesken kerhon itkien kotiin. Mitähän lienee kymmenvuotias poika häiriötä aiheuttanut noihin maailman aikoihin, kun kerhon

johtaja niin kiivastui, että veti veljeäni tukasta raahaten sementtirappuja alas."En mene enää ikinä kerhoon", veljeni valitti. Isä ymmärsi, että kerhonjohtaja oli ottanut liian kovat otteet, mutta kehoitti kuitenkin veljeäni palaamaan takaisin. "Jätetään tämä asia Jumalalle. Kyllä Hän sen hoitaa. Ehkä ohjaajalla oli jotain muuta harmia ja hän vain purki kiukkunsa sinuun."

Tuli kesäleiri. Rukousteltoa täyttyi niin leiriläisistä kuin ohjaajistakin. Samalla rukousalttarilla kohtasivat myös veljeni ja kerhonohjaaja." Jorma, muistatko kun kohtelin sinua niin väärin kerhossa. Se on painanut minun tuntoani tähän asti. Voitko antaa anteeksi?" Ja Jormahan antoi. Jumala hoiti asian. Niinhän isä oli sanonutkin.

Haukkumakirje

Postilaatikosta putosi kirje isälle. Iloisena hän availi sitä. mutta hämmästykseni oli suuri, kun kirje oli haukkumakirje. Siinä annettiin tietää, mikä isä oli tai mikä hän luuli olevansa ja siinä pistettiin matalaksi myös koko isän mittava laulutuo- tinto. Isä kertoi, kuinka oli ajatellut mielessään, että kaikenlaisia kirjeitä sitä ihmiset viitsivät ja kehtaavat lähettääkin ja aikoi vastata kirjeeseen. Isä päätti kuitenkin nukkua yön yli ja vastata vasta aamulla. Mutta kun aamu valkeni, oli isä muuttanutkin mielensä. Hän sanoi ajatelleensa, että jokaisella ihmisellä on oikeus ajatella minusta mitä haluaa ja jätti asian siihen.

Vuosia kului. Taas putosi postiluukusta isälle osoitettu kirje. Suureksi hämmästykseni isä huomasi, että kirje oli samalta henkilöltä, joka oli vuosia aiemmin lähettänyt haukkumakirjeen hänelle. Nyt ei haukuttu. Nyt pyydettiin anteeksi."Arvoisa Pastori Huttunen. Selasin pöytälaatikkoani eräänä päivänä ja kauhukseni löysin kopion kirjeestä,

JATKU SIIVULLA 4

Erja Mononen

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher **MISSION PRESS SOCIETY**
1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smarrt.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR Lauri Karhinen
LAYOUT Keijo Sakara
OKOLUKU Helena Rantanen
TAKASIVUN TOIMITUS Sylvia Rukkila
ALUETOIMITTAJA Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA Erkki Ahonen, Liisa Liedes,
Osmo Pieniniemi, Eljas Rossi,
Ulla Saari, Aimo Selin, Uuno Vesanen.

YHDYSHENKILÖ SUOMESSA
Annikki Siren,
Uusi Porvoontie 693-2, 01120
Vestergskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT: \$10.00 palstatuuma. Kihlaus ja
perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

KANADASSA JA USA:SSA:

Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

KANADASSA: \$26.00. (sis. GST)

Kanadasta Yhdysvaltoihin \$32.00

Tilaus Kanadasta muihin maihin \$36.00

USA:STA:

US \$26.00.

Tilaus USA:sta muihin maihin US \$30.00

SUOMESTA: Pankkilaitoksista tilisiirtona. Sampo-
nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 30 euroa.

MUISTA MAISTA:

CAD \$36.00, US \$30.00 tai 30.00 euroa.

OSOITTEITA

LÄHETYSIIHTEERI

Erkki Inkiläinen
119 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LÄHETYSKASSA USA

Timo ja Eeva Nirkkonen
4205 57th Ave. South C
Lake Worth FL 33463 USA

\$2.50 (GST INCL.) 2,25 euroa

Publications Mail Agreement No. 40028608

GST No. R 121903561

Publications Mail Registration No. 09505

"We acknowledge the financial support of the Government of Canada,
through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs."

Kättä yhteisen työn merkiksi

Väitetään, että kun kolme juutalaista kokoontuu, siellä on pian viisi erilaista mielipidetä. Me suomaiset taidamme jäädä toiseksi. Sama ryhmä kykenee muodostamaan vain kolme mielipidetä, vai jääkö se vain kahteen? Totuus on, että elämässä, kaikilla aloilla, on aina useita, eriäviä mielipiteitä asiassa kuin asiassa. Kuinka on hengellisellä rintamalla, pitääkö väittämä paikkansa? Lukuisat kirkot ja kirkkokunnat tukevat tätä teoriaa.

Alkuseurakunnan aikana oli monia, voimakkaasti eriäviä mielipiteitä peräti apostolien kesken. Koska olemme ihmisiä, varustettu erilaisella luonteella ja elämän taustalla, eriävät mielipiteet ja tulkinnat ovat inhimillisiä. Tässä artikkelissa tuon esille, millä tavalla alkuseurakunta ratkaisi eriävät tulkinnat uskon tiellä.

Apostolien tekojen luku 15 on hyvä esimerkki. Työkentällä oli kireää, syntyi riitaa ja väiteltiin kiivaasti, näin luemme jakeessa kaksi. Voin vain kuvitella millaista se oli kun juutalaiset väittelivät. Kyllä me suomalaisetkin taidon osaamme tarvittaessa, mutta kyllä juutalaiset veljemme ovat meitä paljon edellä siinä taidossa. Hajosiko herätys väittelyyn? Ei hajonnut. Päätettiin kokoontua neuvottelemaan. Jae kuusi: ”Niin apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan tätä asiaa. Ja kun oli paljon väiteltä, nousi Pietari...” Siinä neuvottelussa pu-

huttiin ”suurilla kirjaimilla”. Puhujista ei varmasti ollut puutetta. Pietari puhui, kuultiin myös Barnabasta ja Paavalia. Veljet puhuivat kuinka Herra oli tehnyt suuria myös pakanain keskuudessa. Jumala oli hyväksynyt pakanatkin sellaisenaan ”antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin”, sanoi Pietari. Minua on puhutellut tuo ajatus; ”Jumala hyväksynyt antamalla Pyhän Hengen.” En voi tuomita sellaista, jonka Jumala on hyväksynyt. Tuo neuvottelukokous päättyi sopuisasti. Ei tullut hajaannusta, vaikka olikin väitelty kiivaasti. Jae 28 pitäisi vieläkin olla jokaisen neuvottelun huipentuma. ”Sillä Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi...”

Saman luvun lopussa käy ilmi ihmisen inhimillisyyden aivan ”huipputasolla.” Barnabas ja Paavali riitaantuivat keskenään Markuksen tiimoilta. Tulos jakeessa 39 : ”Ja he kiivastuivat niin, että erkanivat toisistaan.” Merkillistä, kumpikaan ei jäänyt nurkkaan ”mököttämään”, vaan he jatkoivat menestyksellisesti evankeliointia eri tahoilla ja Jumala siunasi heidän työnsä. Täällä multien päällä me näemme asiat normaalisti vain ihmisvalaistuksessa. Se ei vielä ole täydellinen, ei keneläkään. Vaikka olemmekin erilaisia, voimme silti kunnioittaa ”Markukseen eritavalla suhtautuvia.”

Suuret apostolit, Pietari ja Paavali olivat ihmisiä, ihan kuin mekin. Heidän työnsä oli Juma-

lan runsaasti siunaama, kuitenkin heillä oli voimakkaita erimielisyyksiä joissakin asioissa. Galatalaisille Paavali kirjoitti Pietarista: ”Mutta kun Keefas (Pietari) tuli Antiokiaan, vastustin minä häntä vasten kasvoja, koska hän oli herättänyt paheksumista.” Gal. 2:11. Nämä veljet olisivat hyvin voineet perustaa oman ”poppoonsa” ja innokkaita seuraajia olisi riittänyt molemmille. Siihen he eivät menneet. Heidän työympäristönsä oli erilainen, samoin armoituksensa, mutta he tunsivat ”työnantajansa”, jonka tahto on pitää lauma koossa. Pyhä Henki sai vaikuttaa heissä enemmän kuin omat tunteet. Myöhemmin Pietari antaa tunnustusta Paavalille kirjeessään. 2 Piet.15-16. Tosin hän pitää Paavalin kirjoittamista ”vaikeatajuisena”, mutta antaa kuitenkin hyvän tunnustuksen kokonaisuutena. Tuleeko tämä jotenkin lähelle? Kyllä tuo veli ja tämä sisko ovat vähän ”vaikeatajuisia” ajoittain, mutta siunataan heitä ja annetaan silti tunnustusta. Muistetaan, että meillä kullakin on erilainen armoitus ylhäältä. Toinen käyttää kuokkaa ja toisella voi olla sirppi työvälineenä, siinä välissä yksi on kylväjä.

Suomalaisina olemme kokeneet näitä alkuseurakunnan pulmia aivan riittävästi. Valitettavasti neuvottelumme eivät aina ole menneet niin pitkälle, että olisimme voineet sanoa:”Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväk-

si.” Häpeäksemme joudumme tunnustamaan, ettei ole voitu joskus kokoontua edes neuvottelemaan. Surulla toteamme monen jääneen ”mököttämään” tien sivuun unohdettuna. Olisimmeko voineet toimia toisin, ehkä lempeyttä osoittaen? Menneisyyteen emme pääse. Tänä päivänä tehkäämme kuten Paavali kertoo tapahtumasta Jerusalemissa: ” sillä hän, joka antoi Pietarille voimaa hänen apostolintoimeensa ympärileikattujen keskuudessa, antoi minullekin voimaa siihen pakanain keskuudessa - ja kun he olivat tulleet tuntemaan sen armon, mikä oli minulle annettu, Jaakob ja Keefas ja Johannes, joita pidettiin pylväinä, antoivat minulle ja Barnaballe yhteisen työn merkiksi kättä, mennnäksemme, me pakanain keskuuteen ja he ympärileikattujen.” Gal. 2:8-9. Työmme on yhteinen. Siirtolaistyössä tänään puhutaan suomenkielisestä ja kielisestä (English) työmuodosta. Joskus voidaan neuvotella ”isoilla kirjaimilla”, joillekin toinen puoli on ”vaikeatajuista” mutta siunataan silti toisiamme. Olosuhteita emme kykene muuttamaan vaikka kuinka haluaisimme. Uskon vakaasti, että Elon Herra, työnantajamme, tahtoo meidän olevan käteensä sopiva työkalu. Annetaan kättä yhteisen työn merkiksi! ”Taas askel eespäin uskon tiellä käy. Käy eespäin veljein, käy eespäin siskoin, taivaassa oottavi kruunu voittajain.”

LAURI KARHINEN

Joskus Jumala yllättää

Eräänä aamuna minut valtasi sellainen Jumalan rakkauden tunne, että en ole sellaista ennen kokenut. Olin ihmeissäni ja aloin miettiä, että mitähän tämä oikein tarkoittaa? Tätä miettiessäni tuli mieleen Jumalan sana: ”Jumala tuli murheelliseksi sydämessään.”Jotkut ihmiset ajattelevat, ettei tunteilla ole mitään tekemistä hengellisten asioiden kanssa. Tämä ajattelutapa pitää paikkansa silloin kun tunteet menevät yli Jumalan sanan. Mutta jos Jumalalla ei olisi tunteita, ei niitä olisi meilläkään. Sana osoittaa selvästi, että Jumalalla on tunteita. Jo raamatun alkulehdillä sanotaan: ”Jumala tuli murheelliseksi sydämessään.” I Moos. 6:6. Miksi Hän tuli murheelliseksi? ”Maa tuli täyteen väkivaltaa.” Nooan päivien ihmiset kävivät tunteettomaksi toista ihmistä kohtaan ja maa tuli täyteen väkivaltaa. Tästä johtuen Jumalan murheelliset tunteet olivat niin syvät, että Hän päätti hukuttaa silloisen maailman. Ainoastaan Nooan Hän näki hurskaaksi edessään ja päätti pelastaa hänet ja perheensä.

Tulee mieleen kysymys: Ailahtelevatko Jumalan rakkauden tunteet? Eivät koskaan! Hänen tuomionsa ovat aina oikeat. Johannes sanoo: ”Jumala on rakkaus.” Toisaalla sana todistaa: ”...hän antaa anteeksi pahat teot ja

rikokset, mutta ei jätä niitä rankaisematta.” 4 Moos.14:18. Oliko Jumalan tarkoitus lopullisesti tuhota silloisen maailman ihmiset, jotka Hän kerran oli rakkaudessaan antanut syntyä maailmaan? Sitä on vaikea uskoa, mutta heidän piti kuolla sen väkivallan ja synnin tähden, jossa he elivät. Sana todistaa: ”Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee vääryyttä eikä näe Herran korkeutta.” Jes.26:10.

Pietari kertoo kuinka Jeesus saarnasi muinaisen maailman ihmisille: ”...mutta tehtiin eläväksi hengessä, jossa hän meni pois ja saarnasi vankeudessa oleville hengille, jotka muinoin eivät olleet kuuliaiset, kun Jumalan pitämielisyyys odotti Nooan päivinä, silloin kun valmistettiin arkkia, jossa vain muutamat, se on kahdeksan sielua, pelastuivat veden kautta.” I Piet. 3:19-20. Pietarin mukaan kuolleilekin on julistettu evankeliumia. ”Sillä sitä varten kuolleillekin on julistettu evankeliumi, että he tosin olisivat tuomitut lihassa niinkuin ihmiset, mutta että heillä hengessä olisi elämä, niinkuin Jumala elää.” I Piet. 4:6.

Joku saattaa sanoa, että ilman parannuksen tekoa ei kukaan pelastu, eivät muinaisen maailman ihmisetkään! Sitä herätyssaarnaa, jonka Nooa piti, ei tosin kuunneltu, mutta tä-

män jälkeen Jumala piti herätyssaarnan, jota kuunneltiin. Oletan, että kun ihmiset näkivät kuinka Nooa perheineen pelastui, he ymmärsivät ja uskoivat Nooan puheet todeksi. Kun kuolema oli edessä, eikä arkkiin ollut pääsyä, he mahdollisesti tekivät parannusta kääntyen Jumalan puoleen. He tosin kaikki hukkuivat, mutta eivät lopullisesti tuhoutuneet, vaan joutuivat vangeiksi koska eivät aikanaan olleet kuuliaisia. Tuhansia vuosia myöhemmin, lunastustyönsä jälkeen, Jeeus tuli pitämään saarnan näille muinaisen maailman ihmisille.

Kenenkään ei kuitenkaan pidä ajatella, että kuoleman jälkeen olisi vielä mahdollisuus tehdä parannusta. Ihmisen tulee kääntyä Jumalan puoleen armonajassa. Pelastus voidaan kokea ajanrahtusessa. Jos sähköposti menee sekunnissa tai nopeammin Suomeen, eikö siten Jumala voi pelastaa ihmisen vieläkin nopeammin.

NIILO HYYTIÄINEN

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.” (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadotukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. ”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitusyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi.

Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. ”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. ”...joka ei uudestisynty ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Ne Mikkelin ajat

Meeri Kuitunen, os. Ukkonen, on entisiä Mikkelin asukkaita. Syntymäpaikka on Hirvisalmi, Lampolan kylä, vuosi 1923. Minulla oli tilaisuus haastatella Meeriä Mikkelin ajoista, jolloin siellä koettiin voimakasta Pyhän Hengen liikehdintää ja herätyksen aikoja.

- Kerropa Meeri lapsuudestasi..

Meitä oli kuusihenkinen perhe. Sisareni on jo muuttanut taivaan kotiin, kaksi veljeäni ovat elossa, asuen Suomessa. Olin 10-vuotias kun paikkakunnallani koettiin hengellistä herätystä nuorten parissa, oikeastaan lapsiahan me silloin olimme. Siellä toimivat evankelistat Martta Parviainen (Repo) ja Vappu Kortelainen (Uotinen). Toisten rukoillessa menin minäkin esille haluten kokea pelastuksen Jeesuksessa. Siitä se alkoi.

- Ja mitä seurasi jatkossa?

Meitä nuoria oli useita ja odotimme Pyhällä Hengellä täyttymistä. Rukoilimme yhdessä ja monet kokivat tuon täyttymisen, mutta minä ja veljeni eivät silloin sitä kokeneet. Palatessamme kotiin tuona iltana näimme taivaalla revontulien loimuamisen ja koimme sen kuin merkinä, että kyllä mekin täytymme. Vappu Uotinen sepitti peräti runon tapahtumasta:

*“Oli jublat Vitikassa, jossa Jeesusta kiitettiin
siellä veren voimasta Herraa kiitettiin.
Siellä pieniä palleroita oli toista kymmentä
Nuo riemulla siellä, heitä Jeesus tahtovi ymmärtää.”*

*Lapset lähti kotiin revontulten loimussa käyden
Ei sänkyyn, lapset puhui,
kunnes meilläkin Henki on.”*

Menimme sitten kotiin käyden rukouksiin ja siinä rukoillessa täytyimme Pyhällä Hengellä. Koulussa meitä oli useita uskoon tulleet. Siinä aivan koulun vieressä oli metsä, jonne välitunneilla menimme yhdessä rukoilemaan ja puhuimme kielillä. Toiset lapset vähän virnuilivat ja saimme kokea pilkkaakin.

- Kuinka kaidan tien kulkeminen sitten edistyi?

Menin uskovien kasteelle ja liityin Mäntyharjun Hel-luntai-seurakuntaan ollessani lähelle 11-vuotias. Mikkeliin muutin 14-vuotiaana. Siellä aloitin itseni elättämisen päästyäni työhön. Mikkelissä liityin paikalliseen helluntai-seurakuntaan. Vuosi taisi olla 1937.

- Niin Mikkelistä tuli kotikaupunkisi. Kuinka elämä jatkui?

Sitten tuli sodat. Ensin Talvisota ja myöhemmin ns. Jatkosota. Mikkelin läheisyydessä, Nais-vuoren sisällä oli silloinen Suomen armeijan päämaja. “Marski” (Manner-

heim) asui Kaleva-hotellissa. Niihin aikoihin seurakunnassa kaksi nuorta tyttöä alkoivat rukoilla herätystä. Pian heihin liittyi toisia ja myöhemmin monia lisää.

- Ketä nuo kaksi tyttöä olivat?

Mikkelin seurakuntaa:

Meeri Kuitunen on toinen vasemmalta (keskirivi): hänen takanaan on lähetyssaarnaaja Fia Kuitunen, ja Meerin vieressä oikealla on hänen rukouskumppaninsa Hilja Kuitunen. Meerin edessä -kirja kainalossa- on lähetyssaarnaaja Liisa Heimonen ja Liisan vieressä lähetyssaarnaaja Aili Kääriäinen.

Ei mainita nimiä.

Tällä kohtaa oli vaikea edetä haastattelussa sillä haastateltavani Meeri Kuitunen ei mielellään halunnut tulla paljastetuksi, että hän oli se toinen tyttö. Mainittakoon erään seurakuntalaisen toteamus tuon ajan virvoittavasta ilmapiiristä: “Kuulin kuinka Meerikin lauloi Hengessä kuin paraskin supraano oopperassa.” Se toinen rukoilija oli Hilja Kuitunen, ei kuitenkaan sukulainen Meerille.

- Mikä pani teidät näin rukoilemaan?

Oli tietenkin kaipaus kokea Herran läheisyyttä ja voimaa. Rukoilimme, että Pyhä Henki täyttäisi uskovat. Myöhemmin meitä oli monia rukoilemassa kodeissa. Kokoonnuimme Otto Pyykkösen kodissa, Erkkilällä ja Kuitusella. Otto Pyykkönen oli silloin seurakuntamme paimen.

- Oliko teillä joku määrätty rukouspäivä?

Ei ollut. Me kokoonnuimme hyvin usein ja joskus viivyimme aivan aamutunneille, päivänsarastukseen saakka rukouksissa. Sitten vain tuli taas työhön lähtö.

- Varmasti saitte siinä yliluonnollista voimaa. Mitä seurauksia oli taistelunne tuloksena?

Sinä kesänä 15 nuorta täyttyi Pyhällä Hengellä. Joku muistelee, että samoin 15 meni kasteelle. Kokouksissa oli voimakas Pyhän Hengen vaikutus, armolahjat toimivat niin, että piti olla aralla tunnolla Herran edessä koska synti tuli siellä paljastetuksi.

- Ne olivat niitä “Mikkelin aikoja.” Mitä tulee mieleesi muistellessa tuota aikaa?

Ennen kaikkea se , että jospa Herra antaisi nytkin sellaisia aikoja keskuuteemme.

Lopuksi totesimme, että kyllä Herra on sama tänäänkin. Lupausta Hengen vuodattamisesta Jumala ei ole peruuttanut sanassaan. Voisiko Herramme herättää jälleen joitakin “nuoria tyttöjä” rukoustaisteluun? Varmaan pojat ja miehetkin kelpaisivat, eikä siinä ole edes ikärajoja! Onko meillä aikaa, onko alttiutta?

LAURI KARHINEN

JATKOA SIVULTA 2

jonka olin teille lähettänyt vuosia sitten. Häpesin käytöstäni. Voitteko mitenkään antaa anteeksi?” Ja isähän antoi.

Isän siunattu muisto

Monta kaunista tapausta olen elämäni aikana saanut seurata , jossa isä on omalla esimerkillään osoittanut, mikä on hengen mieli ja kuinka se toimii käytännössä. Isä ei koskaan neuvonut koston tielle, vaan kehoitti antamaan anteeksi ja unohtamaan. ”Vahvempi nöyrytyy”, oli isän neuvo.

Viimeinen neuvo, jonka annoit vain muutamaa päivää ennen taivaan kotiin muuttoa-si, on jäänyt lähtemättömästi mieleeni:”Taistelkaa hyvä uskon kilvoitus. Tie on auki perille asti!”

ERJA MONONEN

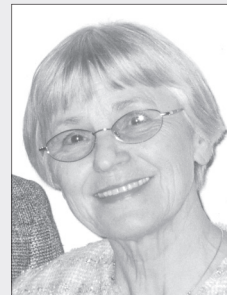
Isäni

*Kun sinua ajattelen, isäni,
näen sinun jäyhän olemuksesi,
josta huokui turvallisuus
tytönnaperon olemukseen.
Muistan ne lukuisat kerrat,
kun otit puutikun jalastani tai kädestäni
minun ääneen hykertäessä,
kun oli “hätä ja hyvä mieli yhtä aikaa”.
Senkin muistan,
kun olin jättänyt kantapäätäni
pyörän pinnojen väliin.
Sitä kun tuskin uskalsi katsoa,
sitä haavaa.
Mutta sinun sylissäsi*

*oli hyvä olla silloinkin.
Saunan lauteillakin
oli niin hyvä olla,
kun asetit kaksi pikkuistasi
vastakkain ja kylvetit
meidät vastalla yhtä aikaa.
Kuulen korvissani vieläkin
sinun kylvetyslorusi.
Kuinka se voisiakaan unohtua
vuosikymmenien tuhkan alle.
Isäni, toivon saaneeni
edes vähän itseäni
sinun järkesi ja henkesi valoa.
Enemmän
sanojen harkintaa, ennenkuin*

*ne pyyhätyvät ulos suusta,
niinkuin minulle liian usein käy.
Mutta ennen kaikkea muuta
kiitän sinua turvallisesta
ja rakastavasta isän kuvasta,
joka on antanut
minulle perustan
Taivaallisen Isän kuvaan.
Isän, jonka syliin
saan tulla aina
kipuineni.
Kiitos, isä!*

TERTTU
KARHINEN

Hetki tavallista elämää...

On paljon lauluja, joissa kerrotaan Jumalan kunniasta luonnossa. Se on aihe, jota on vaikea tyhjentää. Olen aina rakastanut luontoa. Mutta vasta muutettuamme “Kumurin mäelle”, pienen Rainierin kaupungin liepeille Oregoniin, ovat nämä laulut alkaneet elämään eri tavalla sydämessäni. Aluksi katsellessani ikkunasta etelään avautuville kaukaisille sini-harjanteille, joille olimme antaneet nimen “Korpiselkä”, tuntui kuin olisi katsellut jotain salaista ja pyhää. Siinä oli jotain niin ylimaallisen säteilevää, että oli käännettävä katseensa muualle. Niinkuin Aleksis Kiven “Kaukametsä”-runossa, “...mutta näinhän taivaan maan...” Tuntui kuin olisi väläykseltä nähnyt Jumalan kasvot.

Vuosien kuluessa lempilaulukseni kohosi Maltbie D. Babcockin sanoittama laulu: “This is my Father’s world”- Isäni on maailma tää. Sen sanoissa ja sävelissä koin omat sisimmät tuntemukseni. Suomeksi kääntämäni sanat eivät vastaa alkuperäisiä.

Olen saanut kokea Jumalan läheisyy-

den luonnon kautta. Kevään hennossa kauneudessa Hänen kätensä tarjoaa virvoittavan juoman, joka herättää uudet silmut elämään minussakin. Koen uuden toivon; olen kulkemassa päivään, joka valkenee valkenemistaan. Kesän ja syksyn anneissa - marjoissa ja hedelmissä- olen saanut aina uudelleen vastaanottaa Jumalan “I love you”- viestin. Vuoria katsellessa Pyhä Henki johdattaa mieleen: “Minä nostan silmäni vuorille. Mistä tulee minulle apu? Apu tulee minulle Herralta.” Korkeat fir-puut (Oregonin punahonka) nostavat päänsä ylös valoa kohti. Samalla tavoin henkeni ikävöi ja kurottuu elävää Jumalaa kohti. Varpusen ratki riemukasta kylpemistä seuratessa Pyhä Henki kuiskaa sisimpääni: “Ettekö ole paljoa kalliivarjosemmat kuin yksi niistä?” Punapyrstöhaukan kaartto pellon yllä muistuttaa: “Jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman. He kohottavat siipensä...” Joka aamu herätessäni saan vastaanottaa Jumalan kämmeneltä lahjana uuden päivän, usein värikyl-

läiseen aamuruskoon kiedottuna.

Kesäuinnot lammella myös ovat olleet minulle ilon lähde. Lammen ympäri kieroksia uidessani olen pohtinut, että mah-toikohan Eeva paratiisin vesiä uidessaan osata arvostaa sitä laillani. Miten rakastava ja viisas Isäni on osannutkaan tehdä tämän kaiken hyvän ja kauniin juuri minua varten, ihmettelen.

Syksyllä satoa korjatessa kasvimaalta ja hedelmätarhasta tuntui kuin Jumala olisi kaatanut runsaudesarvensa päällemme. Siinä tosin riitti aherrusta moneksi viikoksi, mutta Jumala oli kasvun antanut. Syksyisin paketoimme peuran pakastimeen. Lasten laulun pienten oravien tavoin lauloin: “...hyllyt notkua terhoista saa!” Ja vielä: “...” ja kesän työstä ahkerasta kielii talven muona.” Kuuntelimme lauantaitsin Lasse Heikkilän Suomalaista messua. Omimme itsellemme yhden sen lauluista, mutta siitä seuraavalla kertaa.

TERTTU KARHINEN

This is my Father’s world
KÄÄNTÄNYT TERTTU KARHINEN

*Isäni on maailma tää.
Ja kun sitä kuuntelen,
koko luonnossa, avaruuksissa
musiikkinsa heläjää.
Isäni on maailma tää.
Levätä saan tietäissään,
että vuoret, puut,
meret, virtain suut
kaiken kätensä tehnyt on.*

*Isäni on maailma tää.
Linnut lauluin helkyttää.
Aamun koitto uus, liljan valkoisuus
kunniaansa ne julistaa.
Isäni on maailma tää
ja hän loistaa teoissaan.
Ruohon kahinassa kuulen askeleensa.
Kaikki Hänestä todistaa.*

*Isäni on maailma tää.
Unohtaa en koskaan saa,
Vaikka maailmaa paha valloittaa,
Herra silti on valtiias.
Isäni on maailma tää.
Taisto vielä kesken on.
Jeesus, Kuningas, voitti kuollessaan!
Viimeisenä Hän hallitsee!*

Kun lähimmäinen ei enää ole kaukana

Vielä Suomessa ollessamme rukoilimme toisinaan avoimen kartan edessä ja siunassimme eri kansoja. Toisinaan näimme kuvia katulapsista, Buddhan munkeista ja lukemattomista ihmisjoukoista, jotka eivät ole koskaan kuulleet Jeesuksen työstä Golgatalla. Rakkaus ja sääli kaukana asuvan lähimmäisen puolesta valloitti sydämemme.

Nyt olemme asuneet ”täällä kaukana” jo jonkin tovin. Mielikuvat lähetystyöntekijän arjesta saattavat olla hyvinkin kirjava, joten ajattelimme jakaa jotakin meidän elämästämme ja ajatuksistamme tällä hetkellä. Tämän vuoden päätehtävämme on opiskella thai-kieltä, ja siinä kyllä riittää tekemistä! Tällä hetkellä kielitaitomme riittää arkisten asioiden hoitamiseen. Olemme myös juuri oppineet kaikki aakkoset (niitä on yli 70) ja kohta sanavarastomme alkaa laajentua lukutaidon myötä. Tavallisen arkisanaston lisäksi täytyy vielä oppia erityinen, korkeampi kieli, jota käytetään puhuessa Jumalasta. Joten näillä näkymin opintomme jatkuvat vielä ensi vuoden puolelle.

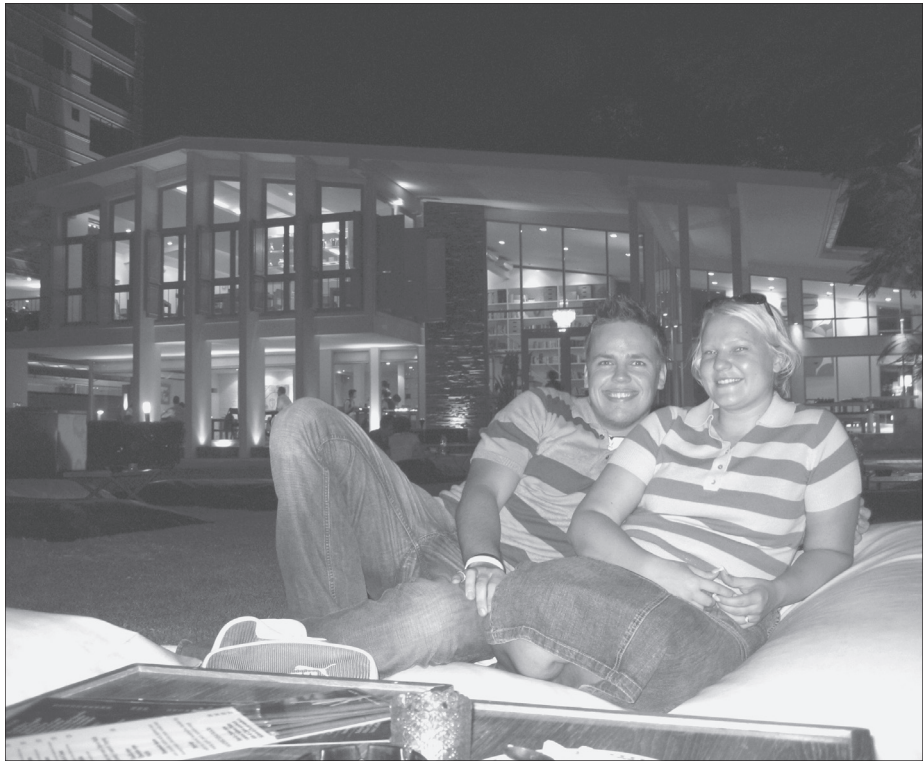
Asumme Thaimaan toiseksi suurimmassa kaupungissa, Chiang Maissa, lähellä keskustaa. Samalla kadulla meidän kanssamme asuu buddhalaisia, muutama muslimiperhe ja äskettäin tänne muutti myös pari farangia (eli valkoihoista). Kielenopiskelijoina mietimme usein, miten saisimme kontakteja naapureihin, kun sanoja vielä puuttuu... tai miten pääsisimme osaksi niiden ihmisten arkea, joita tapaamme. Se arkihan on muotoutunut omanlaisekseen jo kauan ennen meidän tänne saapumista: Naapurin eläkkeellä oleva opettaja katselee tv:tä aamuvarhaisesta aina iltaan saakka. Vastapäinen naapuri taas tekee ilmeisesti vuorotöitä ja hänet huomaa vain silloin, kun portti rytisee ja auto ajaa sisään. Myös toisen naapurimme työrytmit ovat sekavia,

sillä hän työskentelee karaoke-baareissa. Kuulostaako liian tutulta ollakseen palan kotimaan arkea?

Ikivanha totuus kuuluu, että ihmiset ovat loppujen lopuksi kaikkialla samanlaisia. Kaikkialla kohtaamme samat haasteet, mutta vain ehkä erilaisissa käärepapereissa. Täällä kohtaamme naapureiden suhteen aivan samanlaisia haasteita kuin kotimaassakin, paitsi ettei meillä ole vielä samaa kieltä ja kulttuuria, jotta voisimme keskustella heidän kanssaan syvällisesti. Olemme kuitenkin kiitollisia siitä, että pikkuhiljaa olemme päässeet osaksi naapurustoaamme niin, että meidän tervehdykseemme vastataan ja poissa ollessamme sanomalehtemme kerätään.

Joskus ajatellaan, että lähetystyöntekijä on kuin ihmemies, joka saapumalla uuteen paikkaan saa jo muutoksen aikaan. Kuitenkin lähetystyöntekijä on enemmänkin kristitty, joka palvelee omilla lahjoillaan Jumalaa. Se, mikä erottaa hänet muista seurakuntalaisista, on Jumalan kutsu palvella toisen kulttuurin keskuudessa. Olemmekin ajatelleet, että tällä hetkellä, kun opiskelomme kieltä, kohtaamme Jumalan edessä saman haasteen kuin jokainen seurakuntalainen: Kuinka voin kohdata kiireisen kaupunkilaisen ja kertoa hänelle Jumalan rakkaudesta?

Me emme ole lainkaan masentuneet tämän haasteen vaikeuksista vaan päinvastoin odotamme innoissamme sitä, mitä Jumala tulee tulevana päivinä tekemään! Uuteen maahan asettumisen myötä meillä on ollut myös mahdollisuus pysähtyä ja punnita elämäämme Jumalan edessä. Olemme pohtineet sitä, että suurin ongelma on usein ehkä sittenkin oma, urautunut arkkemme. Päivät pyörivät omien tarpeidemme ympärillä. Helposti juoksemme tukka putkella suorittamassa tehtäviämme, eikä meillä ole aikaa pysähtyä. Jos ei ole aikaa

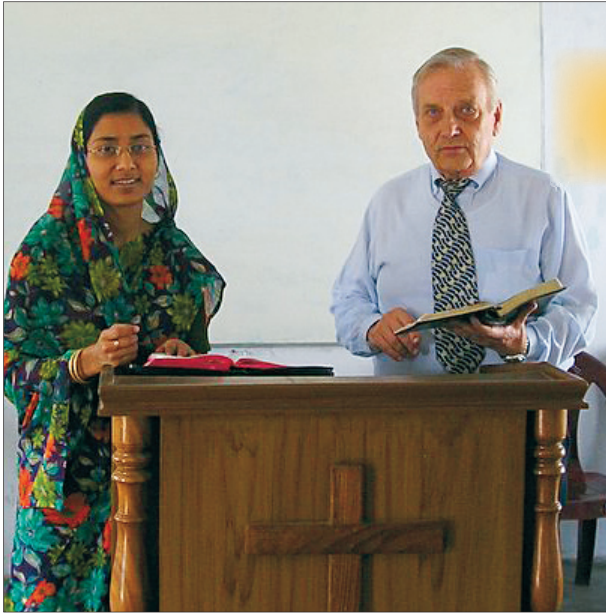

pysähtyä, jää omatkin tarpeet ja sisäiset huokaukset kuulematta. Kun kuuntelemme itseämme, rukoilemme myös Jumalalle aitoja rukouksia asioista, jotka todella merkitsevät meidän elämässämme jotakin, emmekä vain hoe muodollisuuksia. Aidosta jumalasuhteesta kumpuaa myös vapaus ja elämänilo, jonka myös ympärillä olevat ihmiset huomaavat. Jeesuksen antama vapaus ei ole puheita vaan elämää.

Ennen kaukana olleet lähimmäiset ovat nyt seinänaapureitamme. Lähimmäisen kohtaamisen haasteessa olemme tulleet siihen lopputulokseen, että Jeesus on meille täydellinen esimerkki siitä, kuinka lähimmäisen voi kohdata aidosti: Matkalla lepäämään hän oli valmis muuttamaan suunnitelmiaan kohdatessaan ihmisten hädän. Samoin matkalla parantamaan sairass-

ta hän saattoi pysähtyä ja kohdata yhden kärsivän ihmisen tarpeet. Toisinaan häntä tultiin häiritsemään yölläkin kinkkisillä kysymyksillä. Hän myös kärsivällisesti vastasi niidenkin ihmisten kysymyksiin, joiden tiesi vain haluavan kiusata häntä. Koskaan hän ei sanonut, että tule viikon päästä, ehkä silloin kalenterissani on enemmän aikaa... Hän ei suunnitellut aikatauluaan niin, että ihmisten täytyi mukautua siihen, vaan hän uskalsi aidosti olla läsnä ja kohdata ihmisiä heidän tarpeistaan käsin. Tällä hetkellä tämä on se läksy, jonka myös me haluaisimme oppia omassa elämässämme. Rukoilemme ja harjoittelemme sitä, että kasvaisimme enemmän Jeesuksen kaltaisuuteen.

TEITÄ SIUNATEN,
HENRY JA RUUT MONONEN

Purnean kaupunki Biharin osavaltiossa Intian pohjoisosassa on tullut vuosien mittaan Todistaja lehden lukijoille tutuksi. Lähetyssihteerimme Erkki Inkiläinen, Elja Korhonen ja allekirjoittanut saivat tilaisuuden vierailla siellä maaliskuussa kolmen viikon ajan.

Heti lentokentällä iltamyöhästä huolimatta vallitseva ihmistenpaljous oli aivan kuin ensi tuulahdus tulevasta. Intia kilpailee jo Kiinan kanssa väkirikkaimman maan asemasta ja se näkyy ja tuntuu heti alkuhetkistä lähtien. Passintarkastusta odottavien joukko tahtoi väkisin saada enemmän väkimassan kuin jonon muodot. Paikoitusalueella oli edessä vastaavanlainen autojen kaos. Autonkuljettajamme kuitenkin osoitti ihmeteltävää kärsivällisyyttä ja onnellisesti saavuimme hotellimme.

Heti seuraavana päivänä tuli veteraani lähetyssaarnaaja Kari Harri vaimonsa Raijan kanssa meitä tapaamaan. Neuvottelut mahdollisesta yhteistyöstä sujuivat hyvässä yhteisymmärryksessä hotellihuoneessa ja jatkossa intialaista ruokaa syödessä ravintolassa.

Kari Harrilla on edelleen mielessään Aasia-Aktion uudelleen eloon herättäminen. Tosin nyt hieman toisessa muodossa. Saimme paljon uusia virikkeitä, joista ehkä myöhemmin kirjoittelemme lisää. Karin ja Raijan lähetystyön rakkaus ja into on selvästi tarttuvaa lajia. Sen me vierailijat saimme innostavana tuntea.

Matkamme jatkui pääkaupungista Delhistä junalla Kohti Biharin osavaltiota. Makuuvaunussa saimme hytkeyä 19 tuntia, mutta lippuumme sisältyi myös ruoka, jota runsaasti tarjottiin. Neljäntenä vauvuastossa oli rautatieyhtiön palveluksessa toimiva lääkäri. Hänen kanssaan syntyi antoisa keskustelu heti matkan alussa ja paljon ehdimme hänen kanssaan ajatuksia vaihtaa.

Katiharin asemalla olivat Yabesh ja Yoash Samuel vastassa meitä autollaan ja

puikkelehdimme vilkaan liikenteen keskellä kohti Purnea. Siellä meidän silmien eteen aukeni laajentuneet lähetysaseman rakennukset. Viime käynnistäni 2001 oli useita rakennuksia ilmestynyt lisää. Saimme itse majoittua uuteen vierasmajaan, jonka norjalaiset ystävät olivat lahjoittaneet. Alueelle oli myös noussut uudet henkilökunnan asunnot ja lisäksi koulurakennuksiin.

Raamattukoululaiset olivat saaneet entisistä kouluhuoneista asuntolan ja entistä henkilökunnan asuntolaa asusti nelisenkymmentä nuorta poikaa yhden raamattukoululaisen johdossa.

Vastaanotto on aina ollut yhtä lämmin kun olemme saapuneet Samuelin perhe-kunnan luo ja nopeasti oli kuulumiset vaihdettu. Yabesh otti Raamattukoulun puolesta iloisena vastaan parisenkymmentä kirjaa, jotka olin mukana raahannut. Hän oli jo etukäteen lähettänyt toivelistansa ja siihen olin sitten ottanut lisää kirjajählyni teoksia. Meidän on täällä vaikeata ymmärtää hyvien hengellisten kirjojen arvoa lähetyksillä, missä ei ole hengellisiä kirjakauppoja montakaan, jos

Kuvat:

- 1. Opetusta tulkin välityksellä. Kaarlo Suomela vuorossa.**
- 2. Erkki Inkiläinen luovuttamassa polkupyörää. Niitä jaettiin saarnaajille kaikkiaan 31 Bertta Mäkelän muistolle.**
- 3. Opetustunti käynnissä.**
- 4. Raija ja Kari Harri Erkin ja Eljan seurassa.**
- 5. Intian saarnaajia Kanadan vierailijoiden kanssa. Eljas vasemmalla, Erkki oikealla.**

yhtään.

Matkallamme oli useita tarkoituksia tai toivoimme saavamme tilaisuuden auttaa ja ratkaista useamman kysymyksen. Yhtenä tarkoituksenamme oli keskustella paikallisten saarnaajaveljien ja veli Emanuel Samuelin kanssa rukoushuonerakennuksen käytöstä, jonka rakennusta veli Smertsi Takkunen oli ollut valvomassa. Asiasta käytiin useita keskusteluja ja pääsimme mielestämme hyvään loppuratkaisuun, joka silti vielä jäi toteutukseltaan odottamaan mm. paikalle kutsutun asianajajan neuvoja. Kaikessa näimme ihmeellistä Pyhän Hengen työtä, Hän muokkasi mielipiteitä ja avasi sydämiä näkemään yhteisen hyvän edellä omia hyötyseikkoja.

Intian matka

Työyhteydessä olleet saarnaajaveljet kokoontuivat yhteisiin Raamattutunteihin, joita pitivät muutamat heidän omista veljistään meidän vierailijoiden lisäksi. Ehtoolliskokouksella oli ihmeellinen yhteensitova vaikutus ja siinä puhui veli Emanuel Samuel haastavasti.

Samanaikaisesti ohjelmassamme oli opettaa Raamattukoulussa. Erkki Inkiläinen piti haastavan tunnin oppilaille kertoen samalla omasta uskoontulostaan ja Jumalan johdattuksesta. Elja Korhosen opetustuntisarjan aihe oli Kirkkohistoria, jonka hän osasi hienosti sitoa minun aiheeseeni Jumalan kutsusta, Jumalan ohjauksesta, Jumalan huolenpidosta ja lopuksi varoituksena vihollisen kolmesta houkutuksesta tuhota Jumalan palvelijan työkyky: kunnianhimo tai ylpeys, rahanhimo tai ahneus ja toinen sukupuoli houkutuksineen. Hyvin tarkkaavasti oppilaat meitä vierailijoita kuuntelivat ja tekivät muistiinpanojaan. Taisi välillä opetustyyli olla aika lailla poikkeava siitä mihin olivat tottuneet. Ilokseni sain nähdä paikalla olevan Intialaisen opetusvuorosa olevan veljen istuvan tuntejani kuuntelemassa.

Alueella suoritetaan herätys jo kello viisi aamulla ja sitä seuraa rukous ja ylistystilaisuus kolmessa eri huoneessa. Yhdessä kokoontuvat orpokodin tytöt yhdessä Raamattukoulun naispuolisten oppilaiden kanssa, yhdessä Raamattukoulun nuoret miehet ja kolmannessa nuoret pojat ohjaajansa johdolla. Kahdessa viimeksimainituissa vierailin muutamana aamuna. Ja oli todella suurta saada jo aamuharhaisella ylistää elävää Jumalaa lauluin ja rukouksin.

Kyllä siinä unen rippeet häipyivät silmistä.

Hyvin tärkeä osa vierailuamme oli kylissä käynnit. Siellä saimme nähdä kuinka Raamattukoulusta valmistuneet nuoret miehet olivat saaneet aivan hindulais ympäristössä ihmisiä koolle Sanan kuuloon. Monia oli jo pelastunut ja muutamalla paikkakunnalla oli jo pieni uskovien joukko. Yksikin kokous pidettiin melko varakkaan hindu miehen kodin kuistilla ja suurella mielenkiinnolla julistusta kuunneltiin. Erkki, Elja ja allekirjoittanut saimme kaikki aina tuoda oman panoksemme joka tilaisuuteen. Hartaat rukouksemme kohosivatkin Jumalan puoleen, että osaisimme näille Biharin peräkyllillä yksinkertaista elämää viettäville puhua heidän elämänsä puitteisiin sopivasti Jumalan armosta ja rakkaudesta. Kuitenkin oli ilo todeta kuinka Pyhä Henki auttoi näissä tilanteissa ihmeellisesti.

Matkat autolla noilla hiekkateillä olivat sitten luku sinänsä. Yhdelläkin n. 15 kilometrin matkalla oli kahdeksan siltaa tulva vienyt mennessään ja meidän piti aina ajaa tienpenkalta alas ja ylittää joki ja taas kiivetä ylös hienossa hiekassa penkalle. Hyvin Yoash kuitenkin autonsa hallitsi.

Viimeisenä päivänäme sitten oppilaat hakivat kaupasta 31 upouutta polkupyörää jaettavaksi saarnaajille ja evankelistoille. Siinä oli hymyä kasvoilla kun niitä yhdessä tarkasteltiin ja kokeiltiin. Nämä olivat monien Kanadalaisten lahjat lähetyssaarnaajasisaremmen Bertta Mäkelän muistoksi. Aivan pilkkuna i:n päällä olikin vierailu Bertan entisellä asunnolla ja rukoushuoneella ja hänen entisen oppilaansa ja työtoverinsa tapaaminen. Muistoksi saimme siskolle jättää Bertan valokuvan.

Paljon, paljon on vielä kertomatta, mutta olkoon meille kaikille rohkaisuna ja kannustuksena tietoisuus siitä, että Intian Biharissa tehty monivuotuinen työ on kantanut ja vielä kantaa runsasta hedelmää. Uusi työntekijäpolvi on astumassa ja on jo osaksi astunut työtä jatkamaan. Jumala on luvanut antaa Sanansa kylvölle runsaan sadon.

KAARLO SUOMELA

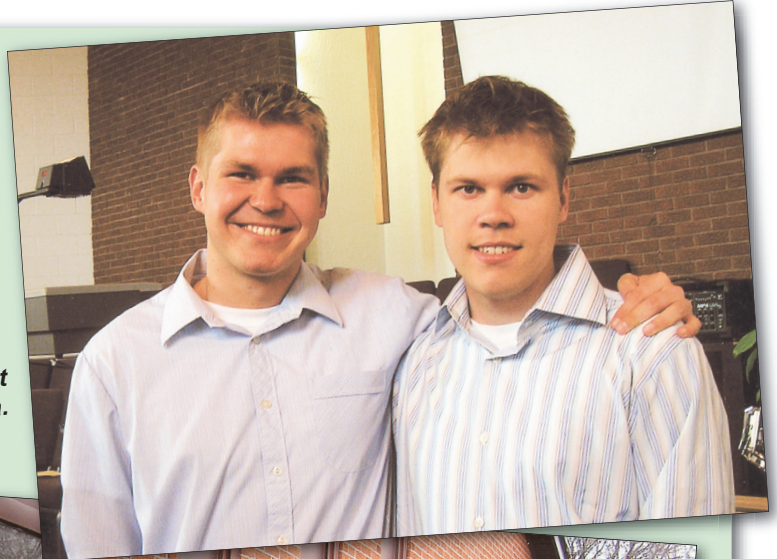
Kuvasataa Toronton Pääsiäisjuhlista

PHOTO'S RAIMO SILEGREN

Vieraileva solisti Tuulikki Jauhiainen Lappeenrannasta.
Taustalla osa seurakunnan kuoroa.

Veljekset
Korpela.

Ylimäen perhe Montrealista.

Lampaat pois vieraalta maalta

Tämän lehden toimittajan ja minun syntymäkotien välimatka oli linnuntietä ainoastaan 3 - 4 km. Siinä välillä oli synkkää korpea ja vetinen suo. Kuu- luimmehan rauhan aikakin eri lääniin, eri pitäjään ja so- dan jälkeen eri valtakuntaan- kin. Hän menetti kotinsa isolle naapurille joutuen evakkotiel- le. Minun kotini jäi nipin napin Suomen puolelle.

Koska maanviljelyksemme oli sellainen keskivertotila, siellä oli kaikkia eläimiä, hevosista kanoihin. Mm. lampaista oli noin 30. Niistä saimme tarvittavan villan ja lihaakin. Lammaslaidun oli vanha kaskiaho, jota keskikesällä pyrki kuivuus häiritsemään. Meidän lasten tehtäviin kuului päivittäin käydä katsomassa lampaista, vieden samalla makupaloja niille, ja kantaa juomavettä lähisuon lammikosta. Siihen aikaan uskottiin työtehtäviä jo varhaisnuorille. Kun eräänä iltapäivänä menin lampaista katsomaan huomasin kauhukseni aukon puuaidassa ja lampaat olivat poissa. Pakosuunta näytti johtavan Neuvostoliiton rajalle, joka oli siinä aivan lähellä. Siellä toisella puolen rajaa, evakkoon joutuneiden pelloilla, kasvoi vielä tuoretta, makeaa heinää joidenkin kilometrien etäisyydellä. Äidin täytyi suoriutua lehmien lypsystä ensin ja sen jälkeen lähdimme noiden "rajaloikkareiden" perään. Vaikka tuossa valtakun-

tien raja-aidassa onkin kahdeksan piikkilankaa, karkulaiset olivat hakeneet notkon kohdan, jossa oli enemmän tilaa ryömiä alitse. Villoja oli vain jäänyt piikkilankaan.

Siinä suuren Neuvostoliiton rajalla äitini alkoi huhuilla lampaiden perään kuuluvalla äänellä pimenävässä syyskesän illassa. Piti, piti, piti toistui lampaista kutsuva ääni äidin suusta herkeämättä. Välillä kuuntelimme. Korvessa oli täydellinen hiljaisuus. Alkanut tihkusade vain rapsahteli lehtipuissa. Ja taas, piti, piti - välillä kuunneltiin. Ehkä noin tunnin huhuilun jälkeen, jo ikään- tynyt Pekka-pässimme vastasi: - bää, bää jossakin lähimetsässä.

Sieltä se lönnkytteli näkyville ja ryömi valtakuntien rajan alitse luoksemme. Pekka sai palkinnoksi makupaloja ja sitten kytkin sen kiinni nuoreen koivuun. Pekasta tulikin äidille mainio apulainen huhuilemisessa. Äiti kutsuili lampaista edelleen, piti, piti ja Pekka-pässi: "Bää, bää, bää." Korpi oli jo muuttunut täysin pimeäksi ja sadekin yltynyt. Viimein kuului kaukainen, tuttu kellon kilahdus, johon niin äiti kuin Pekka-pässi-kin vastasivat kuin riemuhuudolla. Koko lammaskatras kipitteli jonossa kellokkaan johdolla ja pujahtivat raja-aidan alitse Suomen puolelle. Otimme vielä luvun lampaista, todeten kaikkien olevan mukana. Niin alkoi mat-

ka kotia kohden säkkipimeässä ja vettä valuvassa korvessa. Lampaiden ulkomaanmatka oli ohi. Kaikki lampaat saivat kotona navetassa jauhojuoman ja leipäpalan. Pekka-pässi ja kellokas oikein hyväilyt kiitokseksi.

Tämä lampaiden karkumatka on puhutellut kirjoittajaa jo lähes

60 vuotta. Me ihmiset olemme usein kuka milläkin karkumat- kalla ja taivaasta huhuillaan meitä kotiin monin eri tavoin. Miten vastaamme kutsuun? Oletko sinä pakomatalla? Hyvä Paimen kutsuu sinua kotiin. Tule pois vieraalta maalta.

VILJO PERTTULA

Kotikirkko

Sanan Suurjuhlalat

Vancouverissa

3 - 6. 8. 2006

Armosta ja rakkaudesta

TERVETULOA • WELCOME

1920 Argyle Dr Vancouver BC V5P 2A8
Tel/Fax 604 325 5414
post@kotikirkko.bc.ca
www.kotikirkko.bc.ca

SaaLEM-kuoro Helsinki

Johtaa Arja Tiittanen ja säestyksestä huolehtii Ritva-Tuuli Ahonen

Siunattu viisikymmen-luku

Usein ajattelen asioita, jotka tapahtuivat 50-luvulla. Se aika tuntuu kaukaiselta historialta niille, jotka eivät ole sitä kokeneet. Minulle se vuosikymmen oli elämän tärkeimpien tapahtumien aikaa. Vuosikymmenen juuri alkaessa, toutokuussa 1950 tulin uskoon. Suomi oli juuri selvinnyt sodasta, vaikkakin sodan jälkimaininkeja koettiin vielä pitkän aikaa. Poliittinen tilanne oli epävarma. Silloin en sitä niin käsitellyt. Kuulin sen vain aikuisten keskusteluista, kun meilläkin oli sodasta tulleita isäni veljiä. He puhuivat siitä, että pitäisi mennä Ruotsiin, täällä emme ole turvassa. He lähtivätkin. Toinen jäi Ruotsiin ja toinen jatkoi Kanadaan. Muistellessani kaikkea kokemaani, pellonraivaamista, rakentamista koulunkäynnin ohella, niin kyllä hengelliset kokemukset nousevat korkeimmalle ja niiden kukka on kaunein ja valo-voima kirkkain muistojen puutarhassa.

Nuoren pojan uskonkilvoitus oli alusta alkaen todellista, niinkuin joka päivälle olisi tullut uusi voimakas kokemus tai jotain uutta ja innostavaa. Kaupungin kansakoulun luokahuoneissa pidettiin kokouksia. Sinne piti aina päästä! Siellä vastaanotettu lataus kesti monta päivää. Uskonelämä alkoi kasvaa, tuli enemmän rohkeutta. Uskon tunnustaminen koulussa tuntui ratkaisevalta, voimaa tuli päivittäiseen kilvoitteluun. Alkoi myös hahmottua näky evankeliumin levittämisestä. Kesäisellä torilla laulettiin hengellisiä lauluja pilkkaajien virnuillessa ympärillä. Joku tuli ihan lähelle ja sanoi: "Pane Rami hanskat käteen, vanhasta haitarista käy veto, joka aiheuttaa reumatismia." Toiset nauraa hohottivat ympärillä. Meidän pihassa seisoi ainakin parina talvena telta-auto, jolla mentiin kesäksi Kainuuseen levittämään hyvää sanomaa. Veljet Eino Itkonen ja Jaakko Sahimaa asuivat siinä kesät. Se oli kuorma-auto; Ford 40, jossa oli koppi lavalla. Joskus istuskelin ohjaamossa ja haaveilin, joskus rukouilin. Pilkkaajat sanoivat, että Rami lähtee kiertueelle kesällä kunhan oppii soittamaan. Olin paljon mukana kokouksissa, soittelin ja harjoittelin,

joskus sain rohkeutta todistaa.

Ilmaisin haluni päästä raamattukouluun ja se tapahtuikin vuoden alusta 1956. Opetus oli pääasiassa maallikkojen antamaa, mutta Pyhän Hengen voitelemaa ja siunaavaa. Veljet Heikkinen, Hokkanen, Manninen, Hartonen ja Varis muistan opettajina. Opetus oli suoraan raamatus-ta, en muista, että olisi otettu filosofiasta viisautta ohjeeksi. Katsellessani vanhoja kuvia, on todettava, että Paimion ensimmäisiltä kursseilta valtaosa oppilaista lähti saarnaamaan evankeliumia, monet palkatta ja ilman teologista koulutusta. Sinä aikana kuitenkin oli herätystä jokapuolella, seurakuntia syntyi ja ne kasvoivat voimakkaasti. 50-luvun kallistuessa loppuaan kohti, sain kokea vielä voimakkaita asioita, joilla on kantavuutta tänne asti. Olin armeijassa ja sen jälkeen kihlauimme Mirjamin kanssa. Vuotena 1959 Heikki Lahti siunasi meidät yhteiselle matkalle Huitisten Siion rukoushuoneella. Niin siirtyi vuosikymmen historiaan minun kohdallani. Nuo elämän tärkeimmät kokemukset jäivät pysyvinä muistoina elämän muistikirjan lehdille.

Jos tässä on jotain ennen kirjoitetun kertausta se johtuu iän tuomasta tukkoisuudesta. Näitä joka tapauksessa ker-tailimme muistellen kaunista ja voimakasta 50-lukua.

RAIMO SILEGREN,
PEPPERLAW ON

RAIMO SILEGREN

TOIMITUS

Valitamme toukokuun lehdessä ollutta "tietokoneen" virhettä artikkelissa: Kehotus ruokolemaan Jerusalemin rauhan puolesta. Viimeinen sana ja kirjoittajan nimi oli pyyhitty pois. Kirjoitus päättyy: "Tähän joukkoon tahdon kuulua."

Taivaskesä karjahaassa

*Sinipunaisen valkea Heinäkuu
kehräten yölaulusi, horsmissa soittaa.*

*Utuina pilviin vitinä puistaa,
haaveista nuoruuden punastuu.*

*On kehräävän lauhkea Heinäkuu.
Lymyssä tuoksun heteissä huojuu pienarkello
ja kilahtaa kirpoovan sinen
kirkkainta sieltä sädetä sieluuni kurkottaa.*

*On lauhkean uninen Heinäkuu.
Sinipunaiset horsmat uneksuu.
Koen taivasta maassa,
sieluni uneksuu kukkamaassa.*

SINIKKA LUKKARINEN

Jumalan lempilapsi

Olen "Jumalan lempilapsi", ainakin sukunimeni Kaiganzi tarkoittaa sitä. Jumala on varmaan ollut kiireinen, koska hän ei ole ehtinyt lellimään minua viime aikoina. Synnyin elokuun 3. päivä ja olen melkein 8kk vanha. Sain mahtavan syntymäpäivälahjan: kaksoissisaren Nakaton. Minulla on kaksi veljeä Ronald (9) ja Gerald (6) ja nätti isosisko Grace (4). Olin vain 5kk vanha, kun äitini muutti taivaan kotiin. Minulla on ikävä äitiä ja hänen syliään. Joskus minusta tuntuu, etten enää meinaa muistaa miltä äiti näytti. Se surettaa minua. Monet ovat kyllä kertoneet minulle, että hän oli kaunis ja hyvä ihminen. Isi

on yrittänyt huolehtia meistä kaikista parhaalla mahdollisella tavalla, mutta minä ja Nakato-sisko olemme sairastelleet paljon. Minulla on paino-ongelma - en tarkoita, että olisin liian lihava, vaan päinvastoin olen liian laiha. Nakato painaa melkein 10 kg, mutta minä olen vain 5kg. Olen hiv+, mutta Nakato on onneksi negatiivinen. Isi soitti "muzungu" ystävälle (eurooppalainen), koska hän ei enää tiennyt, miten olisi hoitanut ripuliani ja oksentamista, jota oli jatkunut koko viikon. Minun muzungu ystäväni vei minut isän kanssa sairaalaan ja jouduin olemaan siellä koko

yön. En tykännyt olla siellä. Muzungu täti (kutsun häntä Jajja Babs'= Babiryen isoäiti) sanoi isille, että hänen tarvitsee levätä ja sitten yrittää mennä takaisin töihin. Minun isi on myös hiv+. Arvaa mitä, olen ol-

lut jo kolme päivää Jajja Babsin kotona hoidossa. Ensin minua pelotti, mutta tänään hymyilin ensimmäistä kertaa. Jajja Babs' antoi muiden lääkkeiden lisäksi kipulääkettä ja nyt minun kurkkuun ei enää koske niin paljon kuin aikaisemmin - vihdoin olen voinut syödä. Minusta tulee vielä lihava ja voimakas (Huom. afrikkalainen komplementti). Jumala taitaa sittenkin lellii minua antamalla minulle mahdollisuuden elää - ainakin vähän pidempään.

BABIRYE KAIGANZI & JAJJA BABS'

Pieni ihme - suuri ihme

Kevät on uuden elämän ihmeellistä aikaa. Ihmeitä tapahtuu kaikkialla ympärillämme. Kerronpa nyt erään pienen ihmeen, jonka näin joku aika sitten. Meillä on tapana syödä iltapäivän välipalaksi hedelmiä. Halkaistuani omenan löysin sen sisältä kaksi kaunista, puhkeavaa, vihreää sirkkalehteä ja pienet alkavat juuret. Omena oli aivan hyvä, ei mädäntymisen merkkiäkään ulkopuolella, eikä sisällä - mutta uusi elämä oli jo tekemässä työtään.

Jumala, koko luomakunnan Luoja, tekee yhä edelleen kaiken ihmeellisesti ja hyvin. Ajattele! Siellä salassa, omenan sisällä oli kasvamassa uusi elämä, uusi omenapuu! Mistä tuo siemen sai elämän voimansa, mistä sirkkalehdet vihreän värinsä? Oikein tiesit - siitä omenasta tietenkin. Jumala on elämän alkuunpanija, elämän antaja. Jeesus sanoi: "Minä olen elämä."

Samalla tavoin kuin tuossa keväisessä luonnossa, Jumala toimii meissä ihmisissä. "Kaiken Hän on tehnyt kauniisti aikanansa, myös iankaikkisuuden Hän on pannut heidän sisimpäänsä", kirjoittaa Saarnaaja. Kun sitten Jumalan Sanan elävä siemen on kylvetty sydämen maaperään, se alkaa siellä tehdä salattua juurityötään. Sinä, ihminen, olet vain kasvualusta. Siemen odot-

taa Jumalan aikaa, Hengen kevättä. Elämän monenlaiset vaiheet, koettelemukset ja murheet ovat muokkaamassa maaperää. Sitten oikealla ajalla, Jumalan ajalla, siemen alkaa juurtua ja kasvaa. Pian itsekin huomaat ja toisetkin näkevät, että sinussa on tapahtumassa jotain uutta. Ulkonäkösi on sama kuin ennenkin, mutta sisällä, kuoren alla sykkii uusi elämä. Se on Jumalan suuri ihme! Se on elämän ihme, uudestisyntymisen ihme! Nikodemukselle Jeesus sanoi: "Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä." Kuule ystäväni, sinä et itse saa sitä ihmettä aikaan. Jeesuksen sovitus Golgatalla saa sen aikaan sinussa jos, ja kun avaat sydämesi ovet auki Jeesukselle ja pyydät Häntä tekemään suuren ihmeen sinussa. Pyydä Jeesusta tekemään tuo ihme jo tänä kesänä.

RITVA
SAUKKO

Elämän päiviä

Dave oli iloinen työkaveri. Rallatellen hän paiski töitä. Vaikutti siltä, että hän oli aina hyvällä tuulella. Nuorena miehenä Davella oli unelma omasta vaimosta ja perheestä. Ja kuinka ollakaan, eräänä päivänä työmaallemme tuli nuori nainen, jonka Dave esitteli tulevana puolisonaan. Unelma oli alkanut toteutua. Olimme iloisia Daven puolesta. Muutenkin tässä työpaikassa oli kotoinen tunnelma. Ruoka- ja kahvitunneilla keskusteltiin vapaasti asioista.

Jossakin vaiheessa näissä keskusteluissa otettiin uskonasiatkin puheeksi. Davella oli oma mielipiteensä, josta hän oli varma. – Kun tekee parhaansa, mitä muuta voi ihminen tehdä! Äkkiä ajatellen tuo kuulosti tosi hyvältä. Ainakin Dave tunsi olevansa vahvoilla mielipiteensä kanssa. No, mikä on sitä parasta ja kuinka hyvin se on tehtävä, siitä voi olla erilaisia mielipiteitä. Mutta noin yleisesti ottaen parhaansa yrittävän perustus Jumalan edessä tuntuu kokolailla turvalliselta.

Toisessa Timoteuskirjeessä 2:5 on sana: “Eihän sitäkään, joka kilpailee, seppelöidä, ellei hän kilpaile sääntöjen mukaisesti.” Taivaaseen pyrkivien on kilpailtava sääntöjen mukaan, muuten ei saa voittajan seppelettä. Uskonelämän ohjeet on annettu Jumalan sanassa, ja niitä seuraamalla pääsee perille ja saa jopa voittajan seppeleen. Ei riitä se, että laatii omat säännöt ja tekee niiden mukaan. Daven perustus ei ollut Jumalan valmistama, se perustui hänen omaan viisauteensa. Parhaansa tekemällä ei kukaan selvi perille Jumaln valtakuntaan. Se ei riitä perustukseksi.

Oikea perustus on Jeesus Kristus. “Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.” Uskomalla Jeesukseen ja turvautumalla Jumalan armoon, pääsee jokainen perille. Siinä on koeteltu tie, joka ei ole ihmisten tekemä. Jumala itse on asian niin päättänyt.

TULLIMIES

Vancouverin lähetti muureja murtamassa

JATKOA ETUSIVULTA

Tämä ei jäänyt vain puheeksi. Pääsiäisviikolla 2006 saatiin kokea muutos täysimittaisena. Tuolloin oli menossa kaupunkimissio Voronezh-nimisessä kaupungissa Lounais-Venäjällä. Kaupungin päälehdessä, Komso-molskaja Pravdassa, ortodoksikirkon edustaja arkkimandriitta Andrei ilmoitti kirkkonsa mis-siota suosivan kannan. Tämä aiheuttaa ihmettelyä. Mitä on tulossa? Onko ovi avautumassa vielä tehokkaampaan työhön? Onko Venäjän lähestyvillä presidentin vaaleilla jotain asian kanssa tekemistä?

“Nyt on työn aika”, toteaa Hannu lopuksi. Olen iloinen, että Vancouverin seurakunta on aikoinaan lähettänyt poikansa evankelioimismatkalle. Kellään ei ollut aavistusta millaiseksi tuo matka muodostuu. Siunaamme Hannua ja Lauraa heidän laajalla sarallaan. Jos Herran tulo viipyy, ja lähettimme Hannu jää eläkkeelle, niin toivotamme Hannun

ja Lauran viettämään eläkevuosia kanssamme näillä kotoisilla konnuilla.

LAURI KARHINEN

Toimittaja esittelemässä viimeistä Todistajan numeroa Hannu Haukalle.

VANCOUVERISSA SANOMAA ARMOSTA JA RAKKAUDESTA KESÄKONFERENSSI LÄHESTYY

Sanan Suurjuhlat eli Pohjois-Amerikan suomalaisten hel-luntaiseurakuntien kesäkonferenssia juhlitaan Kanadan Lännellä Vancouverissa 3.-6.8.2006.

Vancouveriin kannattaa jo matkata pelkkien maisemien vuoksi, mutta oma juhlamme tekee matkasta täydellisen. Olemme rukoillen vastaanottamassa runsaslukuista juhlakansaa ympäri mannerta sekä Suomesta. Kaikki tilaisuudet pidetään keskeisellä paikalla kauniissa Kotikirkossamme 1920 Argyle Drive. **Suomivieraita sekä kuulumisia lähetyskentiltä**

Saamme konferenssiin myös vieraita Suomesta. Helsingin Saalem-seurakunnan kuoro tuo tuulahduksen synnyinmaastamme korkeatasoisella musiikillaan. Kaikille tutut Herman ja Helena Blomerus ovat lupautuneet tuomaan myös suomiterveiset ja antamaan oman panoksensa konferenssin onnistumiseksi. Lisäksi Hannu Happonen pääsee keskuutemme tuoden tuoreita terveisiä Ugandan lähetystyöstä ja aids potilaiden keskuudessa tapahtuvista Jumalan ihmeistä. Todennäköisesti Sorilat, Lauri ja Anne ovat mukamme.

Ohjema

Konferenssin ohjelma tu-

lee olemaan mielenkiintoinen ja vaihteleva. Tilaisuudet ovat suomeksi ja järjestämme aina tarvittaessa simultaanitulkkauksen englanniksi kuulokkeiden kautta. Lauantaina järjestämme yhden täysin englanninkielisen raamatututunnin , johon odotamme koko juhlakansan osallistuvan. Suunnitelmissa on myös ylimääräisiä lähetystietoiskuja innostavan lähetystilaisuuden lisäksi. Nuorille omat englanninkieliset myöhäis-tilaisuudet perjantaina ja lauantaina, sekä lapsille omaa ohjelmaa.

Konferenssimajoitus

Konferenssin majoitusmestarina toimii Lauri Karhinen. Laurin saa kiinni arkipäivisin puhelinnumerosta 1 604 321 0555 tai voit soittaa kirkon toimistolle numeroon 1 604 325 5414. Sähköpostitse posti@kotikirkko.bc.ca tai internetsivujen kautta www.kotikirkko.bc.ca Pyrimme järjestämään majoituksen koteihimme kaikille sitä haluaville. Ilmoittautuminen kotimajoitukseen on tapahduttava 15.7 mennessä. Vancouverin monet hotellit ja motellit tarjoavat tasokasta vaihtoehtoa lomamatkaan. Hotellimajoituksessa ota suoraan yhteys majoitusliikkeisiin. Tietoa hotelleista ja majoitusliikkeistä löytyy

internetistä mm. www.tourism-vancouver.com

Konferenssiruokailu

Ruokailu tapahtuu Kotikirkon tilavassa sisusalisissa. Portait-

tain järjestetty ruokailu sujuu vaittomasti ja nopeasti. Ruoka on todella hyvää!

Vancouver odottaa sinua tänä kesänä vieraakseen ja toivoen runsasta osallistujamäärää ympä-

ri mannerta. Juhlimme samalla Bethel-seurakuntamme 60- vuotisjuhlia! Tule siis rakkauden ja armon ilmapiiriin!

TEUVO VALKAMA, PASTORI

‘ARMOSTA JA RAKKAUDESTA’

Sanan Suurjuhlat Vancouverissa 3.-6.8.2006

Kotikirkko, 1920 Argyle Drive, Vancouver

Torstai 3.8

Klo 19.00

AVAJAISJUHLA

Perjantai 4.8:

Klo 10.00

RUKOUSKOKOUS

11.00

RAAMATTUTUNTI

12.30

RUOKAILU

13.30

VELJESKOKOUS

14.00

YLÄSALI - UPPER ROOM

17.00

RAAMATTUTUNTI

18.00

VIRVOKETAUKO

19.00

JUHLAKOKOUS

21.00

YOUTH MEETING

Lauantai 5.8

Klo 10.00

RUKOUSKOKOUS

Klo 10.30

RAAMATTUTUNTI

11.30

RAAMATTUTUNTI

12.30

RUOKAILU

14.00

BIBLE STUDY

16.00

LÄHETYSJUHLA

18.00

VIRVOKETAUKO

19.00

LAULU-

JA SOITTOJUHLA

21.00

YOUTH MEETING

Sunnuntai 6.8

Klo 10.00

EHTOOLLISJUHLA

12.00

60-VUOTISJUHLA-ATERIA

14.00

SEURAKUNNAN

60 – VUOTISJUHLA

60-VUOTISJUHLAKAHVIT

Musiikista vastaavat mm. Helsingin Saalem seurakunnan kuoro, konferenssikuoro, sekä mantereen mahtavat muusikot ja solistit! Lapsille omaa ohjelmaa. Simultaanitulkkaus tarvittaessa. Sinun läsnäolosi tekee tapahtumastamme yhteisen juhlan!

TERVETULOA JUHLIMAAN LÄNNELLE!

Lahja Söderbergin (Rouhiainen) muistolle

Vuonna 1910 Aapro ja Anna Rouhiainen odottivat joulunaikaa jännityksellä. Jouluksi näet piti saapua erikoislahja. Joulupäivä meni, mutta tapaninpäivä antoi heille pienen kääron . Tytölle annettiin nimeksi Lahja. Hän oli ”lahja” Rouhiaisien perheelle. Luulisin, että se oli ainoa kerta kun Lahja myöhästyi. Tämän jälkeen hän oli aina askeleen edellä muita.

Lahja Rouhiainen on ollut lahja Kanadalle, lahja suomalaisille siirtolaisille ja lahja monille seurakunnille tällä mantereella. 18-vuotiaana hän saapui siirtolaisena Kanadaan, tuli uskoon 20-vuotiaana ja viisi vuotta myöhemmin lähti koe-evangelistaksi Duluthin veljespäivien siunaamana. Lahja saarnasi kaikille, mutta erikoisesti Jumala laski hänen sydämelleen suomalaiset siirtolaiset Kanadassa ja Yhdysvalloissa. Hänen työkenttäänään ovat olleet Sudbury, Kirkland Lake, South Porcupine, Thunder Bay, Ladysmith, Vancouver ja Butte.

Ollessaan Montanassa Butten seurakunnan pastorina, Lahja solmi avioliiton Einari Söderbergin kanssa 1950. Heille syntyi kaksi lasta: Karen ja Karl. Lapset ovat menestyneet hyvin.

Lahja Rouhiainen oli erikoinen ”lahja” Vancouverille. 1944 Lahja ja Eva Ahola-Wirkkala saapuivat lännelle. Ensin Ladysmithiin ja sitten Vancouveriin. Nuoret naiset ymmärsivät, että heti ensimmäiseksi pitää saada kirkko. Lahjan auto myytiin kirkon käsirahaksi. Kaupat oli jo tehty,

kun Eva hätäili:”Millä me tämän maksamme?” ”Rahalla niinkuin muutkin ihmiset,” oli Lahjan vastaus. Seurakunta perustettiin 1946. Lahjasta tuli sen ensimmäinen pastori. Tämän seurakunnan hyväksi Lahja on tehnyt enemmän kuin meistä kukaan osaa aavistaa. Hän oli periaatteen ihminen, joka pyrki noudattamaan Jumalalta saamaansa kutsumusta. Sielut olivat hänen sydämellään ja hän oli innokas evankelista, pelastussanomien julistaja. Kerrankin hän laivamatkalla Suomeen hyppäsi pöydän päälle ja saarnasi matkustajille. Silläkin matkalla tuli ihmisiä uskoon. Joku kuolevakin sai viime hetkellä kokea pelastuksen.

Olen Jumalalle kiitollinen, että sain tutustua Lahjaan, Jumalan sankarittareen. Hän oli minulle työtoveri ja äiti-hahmo. Sain häneltä paljon arvokkaita elämänohjeita. Hän oli puhuja, jota kuunneltiin, mutta hänen tekonsa jäivät puhumaan vielä vuosikymmeniksi hänen lähtönsä jälkeen.

ERKKI AHONEN

Muistelo Lahjasta Taimi Ahosen kautta

Lahja oli läheinen ja rakas ystävä minulle ja koko meidän perheellemme. Yli kolmekymmentä vuotta sitten (1975) olimme yhdessä avaamassa uutta hoitolaitosta, Finnish Manoria. Minut oli valittu kodin johtajaksi ja Lahja tuli pääkeittäjäksi, vaikka oli jo 65-vuotias. Lahjalla oli paljon kokemusta ja energiaa. Sen tulin huomaamaan. Yhdessä ostimme kaikki kattilat ja pannut, ja kohta jo leijaili-

vat ihanat ruuan tuoksut keittiössä.

Läheinen ystävyyskaverimme alkoi sinä päivänä, kun sain puhelinsoiton Suomesta, että äitini oli kuollut. Lahja tuli toimiston ovelle. Itkien kerroin hänelle uutisen. Lahja kietoi kätensä kaulaani ja sanoi: ”Älä itke, Taimi, minä olen sinulle äitinä.” Näin Lahja adoptoi minut ja koko perheemme. Tyttäremme Sari ja Susanna saivat Lahjasta korvikemummon.

Lahja oli mainio kertoja. Hänellä oli huimaavan mielenkiintoisia tarinoita elämästään. Hän todella eli täyttä elämää. Lahja kertoi myös lapsuudestaan. Oli syntynyt Karjalassa, Käkisalmen Yläpuustissa. Rouhiaisien perheessä oli 7 lasta, joista Lahja oli # 5. Perhe eli omavaraistaloutta isä Aapron perintötilalla. Isän kuoltua keuhkokuumeeseen 1925, jouduttiin luopumaan tuosta kodista ja siirtymään pienempään, Myllypelto-nimiselle tilalle. Siellä Lahja muokkasi pellot, ojitti, kylvi kauran ja ohran keväällä ja rukiin syksyllä. Kaksi sisarusta perheestä oli muuttanut Kanadaan. He kirjoittivat Lahjalle: ”Tahdotko tulla katsomaan muutakin kuin oman pellon pientareita.” Lahja halusi kovasti ja sisarukset lähettivät matka-avustusta. Lahja lähti Karjalasta 18-vuotiaana yksin Amerikkaan. Se oli rohkea teko! Syksyllä 1929, ennen lähtöään, hän kylvi rukiin maahan. Äiti kirjoitti myöhemmin, että he olivat saaneet kahden vuoden jauhot seuraavana kesänä Lahjan uurastuksen tuloksena.

Lahjan äiti kuoli toisen maailmansodan aikana. Kirjeet viipyivät. Hän sai tietää äitinsä kuolemasta vasta pari vuotta myöhemmin asuessaan silloin Vancouverissa.

Lahjan kristillisyyttä oli käytännön kristillisyyttä. Vielä 80-90-vuotiaana hän kävi katsomassa seurakunnan ”vanhuksia” viipyen matkalla pitkään, sillä ”vanhukset” asuivat kaukana toisistaan. Parin viime vuoden aikana hänen voimansa alkoivat uupua. Silloin hän itse pääsi asumaan Finnish Manorian hoitopuolelle, jota me silloin 31 vuotta sitten aloittelimme. Huhtikuun alussa Lahja sai halvauksen joutuen sairaalaan. Vieraillessamme viimeksi hänen luonaan, huomasin lähden olevan lähellä. Kysyin, että muistatko, Lahja, kun sinä näit unta niihin aikoihin kun Eva Wirkkala kuoli. Te seisotte seinän luona, jossa oli kaksi ovea. Eva meni toisesta ovesta sisään, mutta sinulle ei ovi avautunut, vaikka sinä yritit sitä avata. Olit pettynyt, kun Eva lähti ja sinä jäit. Sanoin Lahjalle, että minusta tuntuu, että se ovi aukeaa sinulle aivan kohta ja pääset siitä sisälle taivaan kotiin, sinne missä Eva jo on. Kiittelin Lahjaa ystävydestä ja kerroin, kuinka me kaikki rakastamme häntä ja lopuksi sanoin: ”Taivaassa tavataan!”

TAIMI AHONEN

Työpäivä Taiwanissa

Taiwanin saarella lähetystyössä ollessani me suomalaiset lähetit kerran vuodessa julkaisimme pikku lehtistä ja lähetimme niitä seurakunnille ja ystävillemme. Noin pari vuosikymmentä sitten kerroin tuossa lehdessämme eräästä työpäivästä alueellani. Näin silloin kirjoitin: ”On huhtikuun puoliväli. Lämpötila päivällä nousee jo yli 30 C-asteen. Aamullakin huoneesani oli 28 astetta. Puoli kahdeksalta, ”aamuviileää” hyväksi käyttäen, olin kylällä jakamassa lentolehtisiä ja kokouskutsuja illan evankelioivaan elokuvaan Kivikaupungin kylän rukoushuoneelle.

Monet ovat kuulleet evankeliumin juuri tällaisina iltoina. Uteliaisuus on vetänyt katsomaan filmiä ja siinä samalla on kylvetty Sanan siemen uudispeltoon. Tämän illan filmi on veli Osbornin Hollannissa pitämästä kokoussarjasta. Tuolloin veli Osborn oli voimallinen

ase Jumalan kädessä. Kansa näki ja koki, että meillä on Jumala, joka elää ja parantaa sairaita ja pelastaa syntisiä.

Tätä Jeesusta me julistamme tämän kylän Hakka-kiinalaisille ja toivomme ja rukoilemme, että he saisivat kohdata elävän Jeesuksen. Hän yksin voi heidän sydämensä kaipauksen tyydyttää.

Lentolehtisiä jakaessa aika vierähti nopeasti. Nuo lehtiset kertovat, että Jeesus on noussut ylös kuolleista. Hän elää. Vaikka illalla vain osa kutsulehtisen saaneista tulee kokoukseen, jää evankeliumi kuitenkin pienois-koossa koteihin. Ilta lähenee. Kokouksesta kuulutetaan kovaäänisillä eri puolilla kylää. Käyn hakemassa nuoria, joiden vanhemmat eivät laske heitä yksin pimeille teille. Tuoleja asetetaan pihalle. Kansaa alkaa tulla. Lapsia, nuoria, aikuisia, uskomattomia ja uskovia saapuu näkemään ja kuulemaan Jumalan sanaa.”

Herra anna meidän kokea, että Sinä haluat toimia samalla tavalla kuin ennen! Anna uusi herätys Taiwanille. Ja sitä samaa odotamme myös tämän maan suomalaisten keskuuteen!

SAARA ROSSI

**HALUAN TILATA
TODISTAJAN**

Nimi

Osoite

Liitä mukaan sekki tai money order nimellä
Mission Press Society
Tilausohjeet ja hinnat sivulla 2

• Mission Press Society

• 1920 Argyle Drive

• Vancouver BC V5P 2A8

• Canada

Uutispaloja

*Aulis ja Anne Lappalaisen
yhteystiedot:*

RR 14, Site 12 C 42
Thunder Bay ON. P7B 5E5
Email: gwerfyll@yahoo.co.uk

*Lauri ja Airi
Tommisen*

Uusi osoite:
317-900 Tolmie Ave.
Victoria B.C. V8X 3W6
Puh. 1 250 381-2418

Merkkipäiviä

Antti Kojo
täytti 80 vuotta toukokuun 18.

Bertta Surakka
täytti 80 vuotta toukokuun 31.

Siunaavat onnittelut!
Many happy returns from
Todistaja

.....

Toimitus odottaa tietoja
merkkipäivistänne.

**Mission Press
Societyn
Vuosikokous**

pidetään
Vancouverissa
03.08.2006
klo 10.00
Kotikirkko
1920 Argyle Dr
Vancouver BC

**TODISTAJAN
E-MAIL
OSOITTEET**
todista@smarrt.com
todistaja@telus.net

Uudet hinnat

Kanadassa
\$26.00 CDN
Kanadasta
USA:aan
\$32.00 CDN
Lentoposti
international
\$36.00 CDN
USA
\$26.00 USD
USA International
\$30.00 USD
Suomesta
30 euroa
Irtonumero
\$3.00 CDN 3.00 euroa

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church Pastori **Paavo Korpela**
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

Su • Aamukokous	klo 10:00
English Worship	klo 11:45
Ti • Lähetyspiiri	klo 14:00
Ke • Lastenkerho	Klo 18:00
To • Raamattutunti	Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja
lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church

P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. (705) 235-5025
Fax (705) 235-2655
E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su • klo 8:30	Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
klo 11:00	Kuukauden toinen su. srk:n kokous
klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ke • klo 19:00	Sanan ja Rukouksen ilta

Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

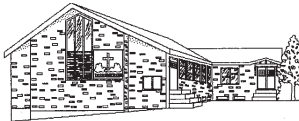
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com
Pastori **Mikko Tervo** 705 253 7797

Sunnuntaina:	Klo 10:00 (English Service)
	Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin:	Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin:	Klo 19:30 Youth Meeting
Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in	
English. Translating into English in other meetings too - if needed!	
Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427	

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evankelista **Liisa Liedes**

163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori **Walter Tuokkola** Puh. (416) 733-0854

Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

Su • Aamukokous suomenkielinen	klo 10.00
English Service	11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta	klo 19.30
Pe • Nuorisoilta /Youth Meeting	klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

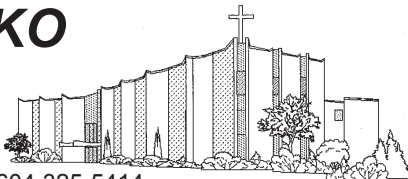
TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414
Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Teuvo Valkama** 604 433-7956

Pastori **Markku Vainio** 604 795-9994

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
English service klo 11:30
Ke • English Bible study at 7 PM
To • Sana ja rukous klo 19:00
Pe • Youth meeting and Cell at 7 PM

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2
403-248-9907

e-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi
ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo,
hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö **Sinikka Lukkarinen** Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

**SUOMALAINEN
HELLUNTAISEURAKUNTA
KOTIKIRKKO**
Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori **Hannu-Heikki Hyppönen**
(561) 493-4127
kirkolle (561) 533-5716
Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

Su • klo 10:00	Aamukokous, pyhäkoul
klo18:00	Hyvän Sanoman ilta
To • klo 19:00	Sana ja rukous
Pe • klo 19:00	Nuorten ilta
Su • klo 9:00	Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340AM
	Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

David Korpela at the Commonwealth Games, Melbourne

Commonwealth Competitor to Kingdom Ambassador

Nearing the end of his final year at Queen's University in Kingston, Ontario, David Korpela, leader of Athletes in Action, received a "divine assignment" that placed him in the middle of the Kenyan team in Melbourne, Australia. This time David was not competing on a swimming team for Malawi, but was there as an ambassador for Christ. Here is his story....

During the last 4 years attending Queen's University I have been very involved in athletics. Swimming on the varsity team and also playing on several intramural teams gave me the opportunity to spend time with many athletes in training and competition. I became active in "AIA" (Athletes in Action is a Christian organization which seeks to minister to university athletes) holding Bible studies and sharing the gospel with them. In my second year I was chosen to lead the AIA group at Queen's. These experiences developed a strong desire in me to reach out beyond university athletics to share a message: athletes are loved and accepted by God as they are without having to prove themselves through athletic achievements and performance.

In 2002, I had the opportunity to compete at the Commonwealth Games held in Manchester, England, swimming as a representative of the country of Malawi. It was then my eyes opened to the need for these international athletes to come to know the peace and salvation that is only found in Jesus. I had a real desire to return to the next Games to share this message.

The Commonwealth Games happen every four years so this past March they were held in Melbourne, Australia. In the middle of my final semester of University I was hesitant to take the time off school and make the financial investment to fly to Australia for ten days. I bought my tickets without a place to stay and no idea how I would meet any athletes. Since I was not competing, I had no accreditation to or security clearance to go where the athletes

would be. However, I believed that God was opening up a way for me to go so I stepped out in faith.

One week before I was set to leave I found a place to stay, but I boarded the plane not knowing what I would be doing. I knew I wanted to meet with athletes from the Eastern and Southern African countries since I had grown up in Kenya and Malawi and was familiar with the people, customs and language. These countries do well at athletics so I bought tickets to see the track and field. The ticket got me into the venue but it was so far away from the action that I would never have met any athletes. As I sat in the seat on the top balcony I saw the area that was reserved for the participating athletes. Some athletes were sitting in the restricted area and it looked like they could be from Kenya. I had to try to find my way there to talk to them.

Access to this seating area was restricted but I had to try. I put on a shirt that had a Kenyan flag on it and walked to security trying to look like I belonged. I had watched the personnel check the security passes of everyone going into the area but I walked in and was never asked. I found the team from Kenya and introduced myself. The team was incredibly friendly, inviting me to join them in cheering for their teammates. I was able to sit with them and

talk to the coaches and athletes for the entire evening, encouraging them and sharing my faith.

In the course of the evening, it came time to run the women's 10,000m. The Kenyans had two women in the event with a good chance at winning medals. I found myself in the middle of a wildly cheering Kenyan team as the two women crossed the finish line winning gold and silver. I

had been in the front row taking pictures when the women who had just run the race came straight to where I was to collect the flag for their victory lap. Surrounded by video cameras I embraced the two champions with the rest of the team, celebrating the victory. I was accepted as a part of the team and the coaching staff asked me to come back again the next day so that we could talk more.

I returned three times to share with

and encourage the competing athletes and coaches. Each time I somehow got past security and was able to go and sit with the athletes. I met athletes from Kenya, Malawi, Zambia, South Africa, Uganda, Tanzania, and many more countries. Many of them were already Christians so I was able to encourage them in their faith.

On the very last night I was spending at the Games, at the end of the evening competition I felt a little tap on my shoulder. It was the security guard coming to ask me if I had my security pass. I left the Games knowing that I had accomplished what God had called me there for. I still wonder how the security guard only saw me at the end of all the time I had spent there. It was amazing how the doors opened for me to do more than I had ever imagined. Proverbs 3 says to trust in the Lord and He will direct our paths. Our own understanding fails but God's plans are perfect. He looks for faithful followers through whom He can accomplish more than we can imagine.

DAVID KORPELA

"My Hero"

In November 2004, we were invited to attend a Remembrance Day celebration in Vancouver Christian School by Pastor Teuvo Valkama, his wife Melanie and daughter Vanessa who has adopted us as her "Canadian Grandparents"!

For the celebration we were asked to write about a hero in our own lives. I began to think, "who is my hero?" No one is more deserving than my very own husband, Aulis, who has since celebrated his 70th birthday last January (2005). Usually the word hero makes us think of someone who makes daring rescues like Superman or an intrepid war veteran or someone who will do something no one else will attempt. Or someone who is loving to those in need.

As I have watched Aulis selflessly sacrifice his time and talents for no earthly rewards for the nearly forty years we have been married, it has inspired me to do the same. His quiet devotion to do God's will and be an example to me and his family. He is the type of man who uses actions

instead of words, but is results orientated, who does not like attention. He taught me earlier on in our marriage the words of Jesus in Matthew's Gospel Chapter 6, "When you do a kindness to someone, do it secretly, do not tell your left hand what your right hand is doing!"

Often in Africa, Aulis, you have been so kind to me, especially when I was ill, bringing me wild flowers picked on the way home on your long and tiring journeys. You have saved my life many times, but you were often very ill yourself with various tropical diseases. Your sense of humour, though, helped so much in those hard times. I have been with you, when you have dared to drive through a rushing river when the bridge was down and then the road so narrow that the wheels of our car just fit on them!

You used to smile at me with a teasing twinkle in your eye and look down at the chasm below and say, "Oh we haven't tipped down there yet" or "if we go straight we could fly"! I was so scared that I used to close my eyes or beg to walk or then pray desperately. But you wanted to take the gospel to the Pokot tribe you loved so much, in spite of all the dangers and now there are Christians in that very place. You have taught many of your African broth-

ers how to build and now many of them have been able to build their own homes, too. They nicknamed you "Father Of Work" and I always remember one preacher called Pughs who would have loved to lie down on his bed in the hot afternoons! When he tried he could hear your voice saying "The King's business requires haste" and he had to get up and preach or work!!

You loved the young people of Africa and arranged Youth Camps for them in the dry desert of Turkana. You personally went to get those far away and brought them together to hear God's word. Often there were over 200 young people at a time. Those camps bring back wonderful memories to us.

What else have you done, my hero? I could write much, much more. It is a privilege to be your wife! I wish you a happy retirement and so does your daughter Saara Leppanen who helped me write this article. We love you, Anne and Saara and family.

PS: I am sure that during this year there are many more heroes who have "big" Birthdays. Congratulations to you all.

ANNE LAPPALAINEN